

Z obsahu:

Zpívejte Hospodinu

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
18. 9. 2002
- strana 2 -

Křesťan v třetím tisíciletí

René Lejeune
- strana 4 -

Jak máme číst

Písmo svaté
Bratr Ephraim
- strana 5 -

Svěděk pravdy

Pohnutý životní příběh
P. Ruperta Mayera
- strana 6 -

„Advocata nostra“

Joachim kardinál
Meisner - kázání
na měsíční pouti
v Knechtsteden
13. června 2002
- strana 8 -

**Všichni, všichni, všichni
do nebe? (dokončení)**

- strana 10 -

Ježíš na hoře odpadků

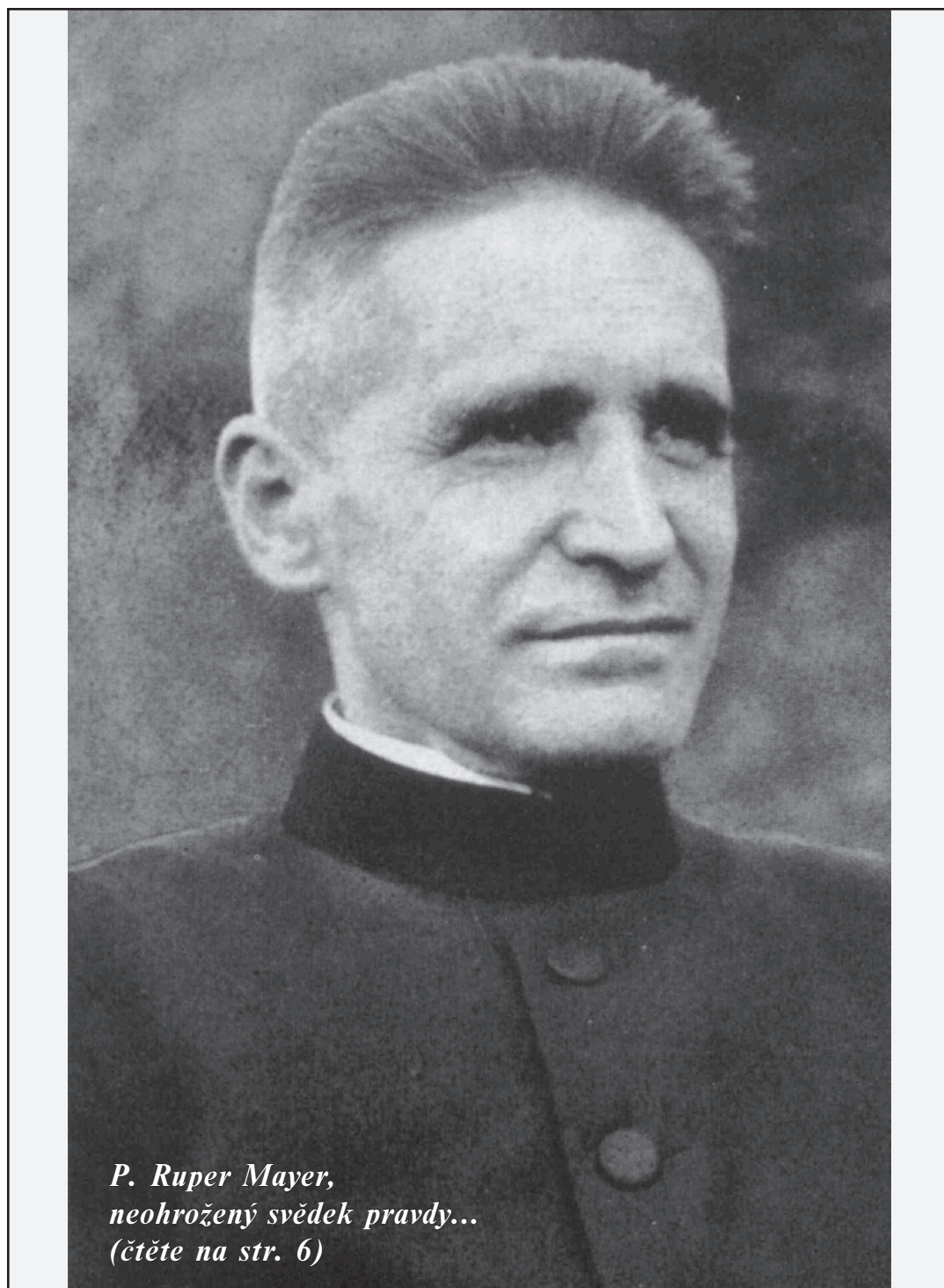
- strana 11 -

**Jan Pavel II. -
propagátor zázraků**

Renzo Allegri
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (40)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*P. Rupert Mayer,
neohrožený svědek pravdy...
(čtěte na str. 6)*

EDITORIAL

Kdo si pozorně vyslechne a domyslí do důsledku svatá čtení o této 27. neděli, musí dospět k závěru, že evangelium jakožto radostná zvěst nutně obsahuje i zcela opačnou stránku, o které zvláště dnes někteří lidé neradi slyší. Že evangelium je zvěst, která nejen těší, ale také hrozí, vyplývá přímo z její podstaty. Radost, kterou nabízí a slibuje, nemůže být bezpodmínečná. Není proto nijak nelogické, že také vážně varuje ty, kteří nejsou ochotni přijmout a splnit podmínky pro dosažení slíbené radosti. Ta radost (věčná spása neboli nebe) je totiž tak velká, tak všeobsahující a absolutní, že mimo ni už existuje jen absolutní neštěstí, které známe pod pojmem věčné zavržení nebo také peklo. Protože „tertium non datur“ je zvěst o možnosti a podmínkách nekonečného štěstí také nutně zprávou o nekonečném neštěstí. Musíme proto uznat ten zdánlivý paradox, že nekonečná Láska se pro ty, kteří ji zavrhnou, stane tíží, která je rozdrťí. Tato logika byla vlastně jasná i Ježíšovým posluchačům, a to do té míry, že na jeho otázku nakonec sami nad sebou vynešli ortel.

Ježíšovo podobenství o zlých vinařích je snad nejmudnějším a nejtragičtějším podobenstvím, které jsme od našeho Pána slyšeli. Je to nejen podobenství, ale svým způsobem je to i proroctví, a protože se jeho prorocký obsah beze zbytku naplnil, nemůžeme bez vážného rizika přehlížet podobná prorocká varování, která se týkají jednoho každého z nás. Vedení izraelského národa nepřijalo Boží vůli. Svě postavení vyvoleného lidu si mylně vysvětlili tak, že se mohou zařadit po svém. Takové klamné sebejisté přesvědčení je krajně nebezpečný stav. Ježíš před tímto stavem a jeho následky své posluchače vytrvale varoval. A protože toto zcestné a pyšné sebevědomí v lidech vzrůstá a ohrožuje je i dnes, je to jen a jen projev Boží lásky, že člověka všemožně varuje. Když

nás takto upozorňuje prostřednictvím svých vyvolených poslů, vůbec to nelze chápat tak, že nám Bůh hrozí. Bůh nám nehrozí, nýbrž nás pouze ze své lásky a v našem zájmu varuje před tím, co nám hrozí, když jdeme špatnou cestou. Nám se může jevit, jako by Bůh v trestu používal proti nám svou moc. Ve skutečnosti je tomu tak, že jsme to my sami, kdo mu svou zlou, jeho lásku odmítající volbou znemožňujeme, aby použil svou moc k naší ochraně a našemu obdarování. Boží výstraha je tedy něco zcela jiného než hrozba, jakou se násilník nebo diktátor snaží přinutit druhého člověka, aby se mu podrobil. To nám nejlépe potvrdí mučedníci, kteří hrozbám a výhrůžkám pronásledovatelů statečně vzdorovali. Kdo vzdoruje Bohu, toho nezahubí Bůh, ale on sám si přivodí svou záhubu. Tragický osud izraelského národa je toho varovným příkladem: *Jeruzaléme, Jeruzaléme...* kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako shromažďuje kvočna kuřátka pod křídla, ale nechtěli jste. Proto váš dům zůstane opuštěný (Lk 13,34-35). Platí to jen do roku 70?

V tomto smyslu bychom měli stále znovu studovat dějiny spásy, jak jsou z Boží inspirace k našemu poučení zapsány v Písmu svatém. Jsou to dějiny lidské nevděčnosti a Boží lásky, kterou nemůže odhalit ani objasnit žádná historicko-kritická metoda, nýbrž jediné ochotná a pokorná spolupráce s Boží milostí. Čisté a milující srdce je nejlepším exegetou. Příkladem je nám prostá a pokorná dívka z Nazareta, která ve svém Magnificat osvědčila větší znalost Písma než osvícenští vykladači. To, co nám říká o pyšných, mocných a bohatých a na druhé straně o pokorných, nízkých a hladových, je stále aktuální. Ona také nejlépe vidí, co nám hrozí. Ti, kteří převzali vinici po zlých vinařích, dostali mnohem více darů a milostí, a přesto i oni vyhánějí Dědice. Není to k pláči?

Zpívejte Hospodinu

Žalm 95: Bůh je král a soudce celého světa

Hlásejte mezi pohany: Hospodin kraluje! Tato výzva žalmu 95 (v. 10), který jsme právě slyšeli, jako by určovala tóninu, která se prolíná celým hymnem. Žalm se totiž řadí mezi tzv. „žalmy o Hospodinu králi“, které zahrnují žalmy 95-98 a také žalmy 46 a 92.

Měli jsme již v minulosti příležitost setkat se s žalmem 92 a komentovat ho a víme, že tyto žalmy se soustřeďují na velkolepou postavu Boha, který kraluje celému vesmíru a řídí lidské dějiny.

Výzva k oslavě Stvořitele a Krále

Také žalm 95 velebí jak Stvořitele bytostí, tak Spasitele národů: *Bůh upevnil svět, aby nezakolisal; on soudí národy* (v. 10). Ovšem v hebrejském originálu sloveso přeložené jako „soudit“ znamená ve skutečnosti „vládnout“. Máme tak jistotu, že nejsme vydáni temným silám chaosu nebo náhody, ale jsme vždy v rukou spravedlivého a milosrdného Vládcе.

Žalm začíná slavnostní výzvou k Boží chvále, výzvou, která ihned otevírá univerzální perspektivu: *Zpívejte Hospodinu, všechny země!* (v. 1) Věřící jsou pozváni, aby *vypravovali o Boží slávě mezi pohany* a pak se obrátili ke *všem národům* a *vypravovali o jeho divch* (v. 3). Žalmista dokonce apeluje přímo na rodiny národů (v. 7), aby je vyzval k chvále Pána. A nakonec žádá věřící, aby hlásali mezi pohany: *Hospodin kraluje*, a upřesňuje, že *Hospodin řídí národy podle práva* (v. 10). Tato univerzální otevřenost ze strany malého národa, skrčeného mezi dvěma impérii, je velmi významná. Tento národ ví, že jeho Pán je Bůh všehomíru a že *všichni bohové pohanů jsou jen výmysly* (v. 5).

Oslava Boha v liturgii a modlitbě

Žalm se v podstatě skládá ze dvou obrazů. První část (v. 1-9) obsahuje slavnostní zjevení Hospodina *v jeho svatyni* (v. 6), tzn. v síonském chrámě. Předchází jí i následující zpěvy a posvátné obřady společenství věřících. S naléhavostí plyne proud chvály před tváří božského majestátu: *Zpívejte Hospodinu píseň novou... zpívejte... velebte... vypravujte o jeho slávě... o jeho divch... vzdejte Hospodinu slávu a moc... vzdejte Hospodinu slávu... Přineste obět... klaňte se* (v. 1-3,7-9). Základním gestem před tváří Hospodina krále je tedy zpěv klanění, chvály a oslavy. Tento druh chování by měl být přítomen také v naší každodenní liturgii i v naší osobní modlitbě.

Modlitba - posila víry

V samém srdci tohoto sborového zpěvu se nachází prohlášení proti modloslužbě. Modlitba se tu jeví jako **cesta k dosažení čistoty víry** podle známého rčení *lex orandi - lex credendi*: norma modlitby je také normou víry, je **lekcí o božské pravdě**. Ta totiž může být odhalena právě skrze intimní společenství s Bohem, které se uskutečňuje v modlitbě.

Žalmista prohlašuje: *Hospodin je veliký a velmi hodný chvály, je třeba se ho bát více než všech bohů. Neboť všichni bohové pohanů jsou jen výmysly, Hospodin však stvořil nebe* (v. 4-5). Skrze liturgii a modlitbu se víra očisťuje od vši degenerace, vede nás, abychom upustili od oněch modelů, kterým tak snadno v sobě něco posvěcujeme během každodenního života, a přecházíme od strachu před transcendentní Boží spravedlností k živému prožitku jeho lásky.

Pokračování na str. 15

Dar svobody

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Boží království bude dáno národu,
který ponese jeho ovoce**

Vinice je vzácný a drahocenný sad. Uvědomujeme si to nejvíce v době, kdy hrozny dozrávají a bohatou úrodou odměňují vinaře za celoroční práci. Není divu, že Pán se potřetí vrací k tomuto tématu a tomuto obrazu.

Dnešní, už třetí podobenství o vinici je však ze všech nejsmutnější, je doslova tragické. Tvůj Pán tu s nesmírnou bolestí v srdci stává před očima svému vlastnímu národu jeho minulost i budoucnost, která už vlastně začíná. Již za několik dní bude skutečně zabit Hospodářův Syn a Dědic a zanedlouho nato se vyplní doslova a do písmene Ježíšova předpověď o nelitostném osudu, který postihne zlé vinaře. S jakou bolestí v srdci pronáší Pán své marne varování tváří v tvář těm, kteří byli vyvoleni mezi všemi, a přece právě pro ně i ta nejvyšší možná oběť zůstane nakonec marná!

Pánovo podobenství se netýká jen Izraele. I tebe staví před hluboké tajemství lidské svobody: Bůh se vydává na pospas rozhodnutí svého tvora, před kterým i Všemohoucí se svou nekonečnou obětí může zůstat bezmocný. Ačkoliv zná dopodrobna všechny možné důsledky, chtěl tě vybavit darem svobody, který ti umožňuje oběť jeho lásky buďto přijmout, nebo zcela odmítnout. Tak velice spoléhá jen na velikost a přesvědčivou výmluvnost a moc své dobroty a milosrdenství. Přímou úzkostlivě se vyhýbá jakémukoliv nátlaku i náznaku přinucení. Vsadil vše na to, že sám pochopíš, uznáš a oceníš jeho nesmírnou starostlivost a nejlaskavější péči, že přijmeš a osvojíš si záměr a nejněžnější cíl, ke kterému jsi povolán podle jeho plánu, jaký s tebou má a od věčnosti nosí ve svém Srdci. Nejsi snad jeho nejmilovanější *vinice*? S největší pečlivostí ji obdělával, *okopal*, zkyprěnou a bohatě zavlaženou osadil *tou nejušlechtilější révou*. Postaral se i o její bezpečnost, obehnal ji zdí a zbudoval ochrannou věž, všechno, co bylo potřeba, důsledně připravil a tuto vzácnou vinici pak svěřil tvé péči. Co měl ještě udělat, a neudělal, aby zajistil tvé blaho? Domníváš se snad, že je to příliš, jestliže od tebe očekává podíl z tvé sklizně? Nemusíš se vůbec obávat, že bys mohl přijít zkrátka. Až budeš jednou skládat účty ze svého správcovství,⁽¹⁾ přesvědčíš se, že si nic z toho nenechává pro sebe, ale ukládá ti své výnosy na nekonečný úrok, že každé tvé dobro dokáže investovat způsobem, který překračuje vše, co si jen můžeš představit.

Ale to všechno záleží jen na tvé ochotě a dobré vůli. Máš úplnou svobodu, zda budeš či nebudeš odvádět výnos, zda budeš o vinici pečovat, nebo ji necháš ladem, otevřeš ji tak, že ji budou *obírat všichni, kdo chodí kolem, bude ji pustošit kanec z lesa a spasat polní zvěř*.⁽²⁾ Jestliže začneš pyšně přehlížet práva Hospodáře, pak ti bude každá připomínka jeho nároku, jeho laskavosti a péče připadat, jako by to byl projev nepřátelství. Ti, které pošle, aby ti tlumočili jeho vůli, budou ti stále více nepřijemní a bude se ti zdát, že tě ohrožují. V bláhové naději, že si můžeš přivlastnit celou vinici, že celé dědictví bude tvoje, aby sis mohl sám rozhodovat o tom, co se sluší a patří, můžeš nakonec dojít tak daleko, že i Hospodářova Syna vyvrleš ven a zabiješ, a to i opakovaně. Co jiného je každý těžký hřích? Jestliže si usmyslíš, že na něj vztáhneš ruku, ani v tom ti Ježíš nebude nijak bránit, tak jako nijak nebránil zatvrzelým odpůrcům v jejich počínání, když svým podobenstvím oznamoval svou vlastní, ale pak také jejich budoucnost. Nakonec oni sami vynesli výrok nad svým osudem: *Zlé bez milosti zahubí a vinici pronajme jiným*.

Viš, kolik je vinic, ze kterých byl Pán takto vyvrlečen? Dobrý výnos z vinice tvého srdce by mohl alespoň něčím přispět k úhradě těch nedozírných škod, nad kterými jeho Srdce pláče, jako plakalo nad budoucí zkárou milovaného, ale nevděčného města. Pán nepláče kvůli svému krutému osudu. Sám si ho zvolil, aby tě získal a zachránil. Pláče pro ty, které jeho láska místo spásy nakonec jen zavalí a rozdrťí jako *kámen, který stavitelé zavrhl*.

Jak tedy využiješ své svobody? Prohlédni si dobře svou vinici. Co se tu rodí? Nejsou to ve skutečnosti pouze odporná pláňata? Když Pán čeká, že ponese hrozny, proč přináší plané plody? Zahub sám zlé vinaře, kteří se tu zabydleli: odvrhni pýchu, která ti brání podřídit se Pánově vůli, potlač sebelásku, která tě naučila měřit všechno svým vlastním prospěchem a potěšením, vyžeň kance a polní zvěř a obnov hradby bdělosti, sebekázně a odříkání. Neboj se, že o něco přijdeš, naopak, Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, naplní tvé srdce, aby – spojeno s Pánem – mělo zájem o všechno, co je *správné, nevinné, co je milé*.

I kdybys Hospodářova Syna stokrát vyhnal ven, dokud žiješ, je připraven vrátit se a znovu zúrodnit tvé srdce. Přijmi jeho velkodušnou nabídku: *Pane, vrať se. Ochraňuj, co Tvá pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval. Už do Tebe neustoupím!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 16,3; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 80

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 5,1-7

Zazpívám (píseň) svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatelé Jeruzaléma, judští mužové, sudťe mezi mnou a mou vinici! Co jsem měl ještě udělat své vinici, a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstraním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebudou ořezána ani okopána, vzroste v ní trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinici Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci – jeho milou sazenici. Čekal spravedlnost, a hle – nepravost, (čekal) právo, a hle – bezpráví!

2. čtení – Flp 4,6-9

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Evangelium – Mt 21,33-43

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte toto podobenství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zbili, druhého zabili, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslel si: „Na mého syna budou mít ohled.“ Když však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: „To je dědic. Pojďte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!“ A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabili. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: „Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné?“ Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

Křesťan v třetím tisíciletí

Božské nekonečno

Vezměme si např. biologické mutace. Jsou od počátku uloženy v kosmu. Naše generace je tímto fenoménem uchvátna, protože naše poznatky rostou neuvěřitelnou rychlostí, takže můžeme tyto mutace vnímat takřka bezprostředně. Je zde ustavičný pokrok. To by mělo člověka dělat stále vnímavějším pro duchovní svět a pro tajemství. Neboť člověk nic nevytváří, on jen „objevuje“, tzn. postupně odhaluje zákony a síly, které jsou od stvoření skryty v přírodě, a učí se, jak si s nimi posluhovat. Nekonečné horizonty, které se tak před člověkem otevírají, překračují jeho rozum do té míry proto, aby svůj duchovní zrak nezužoval, nýbrž naopak, musí svůj obzor rozšiřovat směrem vzhůru, a tak dospět k rozjímaní o Bohu.

K tomu dva příklady. Mohl by fenomén života povstat ve vesmíru, kdyby povstal z ničeho, byl obklopen nicotou a nebyl k ničemu určen? (Changeux) Je nekonečně nepravděpodobné, že by „dobrodružství prazvřete“ (Jean Rostand) začalo jen na základě náhodného setkání různých okolností a nekonečné řady zdařilých chemických reakcí, které tak vedly k nejnemožnějšímu a současně nejzázračnějšímu konečnému „produktu“ – člověku. Už jen ti myslitelé, kteří se záměrně uzavírají světlu, trvají ještě na absurdní argumentaci „evolučních zákonů“, které vznikly ve století, které věřilo jen ve vědu.

Druhý příklad je vzat z extrému ve stvoření. Nekonečná velikost Mléčné dráhy je tak přesvědčivá, že jen zcela vyprahlé srdce se může ubránit posvátnému úžasu a závratí, které zachvacují naši inteligenci, když se pokoušíme představit si prostory kosmu a jeho obdivuhodných děl. Díky obřím teleskopům můžeme dnes pozorovat

světlo hvězd, které září tisíckrát jasněji než naše slunce. Přitom jejich světlo, které má rychlost 300 000 km za sekundu, k naší planetě putuje miliardy let, než k nám dorazí. *Pane, jak veliký jsi!* (Ž 104,1) Přitom žalmista měl k dispozici jen své oči, aby se dal uchvátit divadlem, které se mu nabízelo.

Druhý extrém je nekonečně malý, ale stejně ohromující. Obrovské týmy vědců a badatelů, jako ony tisíce pracovníků Evropského centra pro jaderný výzkum v Ženevě, horečně hledají pravý „A-tom“ (to, co už není možno dále rozdělit). Přibližují se k bodu nula, aby našli základní částici kosmu pomocí hypotéz. Za atomovým jádrem již vnímají existenci subčástic v řetězci, který doslova vede k nekonečnu. V těchto závratných končinách se věda dotýká mystiky, protože lidský rozum, který se zabydlel v konečnu, úplně vybledl před tváří nekonečna, jako se noc rozplyne, když se objeví ranní úsvit.

Když věda dospívá do těchto výšek, kde se vzduch stává tekutým, můžeme si být jisti, že bude stále více podporovat náboženství. Protože pro víru je neviditelné přes všechnu neuchopitelnost a komplikovanost naprostou jistotou.

Křesťan v chaosu světa

Ve světě, který je zrychlením všech možností mutací až do hloubky otráven, může Církve představovat svým způsobem ostrov pokoje uprostřed rozbouřeného oceánu. Ale to jen za předpokladu, že její věřící jsou hluboce zakotveni a zakořeněni ve víře. Ježíšovo slovo, které řekl apoštolům, když křičeli plní hrůzy: „Pane, zachraň nás, hyneme!“ se obrací ke všem generacím, které strhl neklid a rozpolcenost současného světa. Křesťanů, kteří přejímají názory tohoto světa, není bohužel málo. Musíme sice

vstoupit do světa, abychom ho zevnitř proměnili, ale přitom se nesmíme dát infikovat jeho bludy a výmysly.

To je těžká a obtížná úloha. Dokonce ani někteří teologové při svém bádání nerozpoznávají dostatečně, jak se Božské ztělesňuje ve světě a jak se lidské zbožšťuje ve stvoření. Tito „myslitelé víry“ se zabývají spíše světskými ozvěnami, které sbírají v hluku společnosti. Za této situace musíme myslet na Kristovo naléhavé volání po jednotě (ta po velkých rozděleních v druhém tisíciletí musí být ve třetím tisíciletí opět obnovena), která je jednotou s jediným a všezahrnujícím učitelským úřadem, kterému Kristus předal moc klíčů (Mt 19,16). To je hranice, kterou nesmíme překračovat rebelující věřící, pokud se nechce od Církve odloučit. Pokaždé, kdy odboj vědomě nebo nevědomě napadá sloupy v budově víry, padá věřící do propasti, kterou ovládá kníže tohoto světa.

A přece uprostřed chaosu tohoto světa a jeho pronikání do lidských duší zůstává důvěra opravdových učedníků neotřesená. Již proto, že od prvních Letnic koná Duch Svatý v Církvi své dílo a zůstane s ní až do konce světa. Ale také proto, že jsme si jisti vítězstvím, ať se děje co se děje: „Na světě budete mít soužení, ale nebojte se, já jsem přemohl svět.“ (Jan 16,33)

„Živý svatostánek“ v novém tisíciletí

Opravdový křesťan se pozná podle toho, co vyzařuje. Je otevřený, hluboce optimistický, blahosklonný. Zajímá se o utrpení druhých více než o své. Podílí se vědomě na výstavbě svě-

ta. Křesťan pracuje pod Božím dohledem tím, že žije konkrétně podle evangelia. Proto je žena takového křesťana řádná a plodná a dbá na zákony přírody. Žáci křesťanského učitele mají radost z toho, že ho mohou následovat v rozšiřování znalostí a obzorů. Pro takového učitele nejsou „dobří“ a „špatní“ žáci, nýbrž všichni jsou bytostí „stvořené k Božímu obrazu“ (Gn 1,27) a každý z nich musí být veden k tomu, aby na své úrovni a podle svých schopností rozvíjel svého ducha. Budiž mi dovoleno, abych zde uvedl jednu svoji vzpomínku. Bylo to v Alžírě v roce 1960. Rok před maturitou byl Roland F. přeložen do mé třídy. Tento žák měl pověst „neukázněného ztroskotance“. Přijal jsem ho s úsměvem a srdečnými slovy. Vidím ještě dnes jeho užaslý výraz, jak stál přede mnou. Během vyučování jsem měl ve zvyku procházet mezi lavicemi. Když jsem se na něco zeptal Rolanda, který ve skutečnosti nic neznal, položil jsem mu ruku na ramena a dbal jsem při své otázce na to, aby všechny prvky odpovědi našel v ní. Často jsem se s ním bavil na konci vyučování. Pojal ke mně důvěru a alespoň v mých hodinách byl vzorným žákem. Pocházel z rozvrácené rodiny. Jeho chování na gymnáziu bylo odrazem utrpení, které bylo spojeno se vzdorem.

Musíme žít své křesťanství za všech okolností a v každém povolání. Pacient lékaře, který vyzařuje svou křesťanskou víru, má větší důvěru, a to už je samo o sobě podstatnou složkou pro jeho uzdravení. Práce křesťanského dělníka je provedena poctivě nejen proto, aby se zalíbil svému šéfovi, nýbrž také

proto, že si je vědom přítomnosti Ducha Svatého ve svém srdci. Domov křesťanských rodičů je otevřenější a teplejší a děti se mohou lépe rozvíjet.

Křesťanství totiž není pouze nějaká opona, která se zavěsí, nebo dokonce nějaká ochranná vrstva. Je to oheň, který hoří uvnitř a nutně vyzařuje navenek. Díky tomuto ohni chová takový křesťan, žijící podle evangelia, nejen sympatie ke všem bližním, ale přijímá je takové, jací jsou. Nežiji již já, ale žije ve mně Kristus (Gal 2,20). To je zářivé slovo, které musí vést každého učedníka, který chce následovat Pána. Mauriac má krásný obraz pro ty, kteří se dají zanítit ohněm Ducha Svatého: „Říkejte si, co chcete. Je zcela zjevné, že je tu živý svatostánek, a my nemůžeme udělat nic jiného, než se klanět Bohu, viditelně přítomnému v člověku.“

V roce 2002 jako v roce 1002

Vlastně by neměl být žádný velký rozdíl mezi křesťanem z roku 2002 a křesťanem z roku 1002 nebo jiné doby. O tom vydávají svědectví svatí v celých dějinách Církve. Vzali evangelium doslova. Dejme v sobě ožít Kristu podle jejich příkladu a nechejme se zanítit Duchem Svatým, který bydlí v našich srdcích. Pak bude vesmír ve vás a skrze vás, ve mně a skrze mě pokaždé pozdvižen o stupeň výše. Jen si představme, že na počátku třetího tisíciletí bude mnoho křesťanů jako Ludvík IX., Alžběta Durynská, František z Assisi, svatý farář Arský, Don Bosco, Charles de Foucauld! Křesťané, kteří v sobě nesou planoucí víru těchto světců a učiní tuto dokonalou víru řídicím principem hlav států, v oblasti výchovy, hospodářství, práce, vědy, v rodinných vztazích a společenském životě obcí. Pak si můžeme být jisti, že u jejich ohně by se zahrála celá společnost. A jejich vyzařování by osvětlovalo běh věcí.

Ale to na této planetě dosud schází, protože počet těchto světců, kteří odpovídají evangelium, je

nekonečně nedostačující. A přitom není třeba žádného zázraku, aby se jejich počet rozmnožil. Stačí zachovávat dvě příkázání: jedno pochází ze Starého zákona a druhé z Nového. Dvě božská příkázání, která jsou dosažitelná pro každého. To první bylo vysloveno na počátku velkého dobrodružství víry, když Bůh řekl Abrahámovi: „Chod' stále přede mnou a buď dokonalý“ (Gen 17,1). To druhé pochází od Ježíše: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29).

Jak je možno jít svou cestu před Bohem?

Každý nový úsek dne si musíme uvědomit, že žijeme v Boží přítomnosti. K tomu postačí jedno slovo chvály. To si může člověk zvyknout velice rychle. Tato Boží přítomnost je cennější než všechno zlato! Pokuste se o to!

Jak se učíme následovat Ježíše? Jak je to těžké – být tichý a pokorný srdcem! To se nám daří jen krůček za krůčkem. Velice pomalu, jak soudím ze své vlastní zkušenosti. Pokouším se o to již léta. Cesta, kterou mám ještě před sebou, je dlouhá. Ale jakou radost prožívám při každém krůčku, který vede k uskutečnění společenství s Ježíšem! Vezměte si na cestu ke svatosti tato dvě světla z Písma svatého. Budete postupovat rychleji a budete zůstat v Kristově radosti a pokoji.

Jak vidíme, není rozdílu mezi křesťany třetího tisíciletí a křesťany před tisícem nebo dvěma tisíci lety. Jen jsme rozšířili horizonty našeho vědění k hranicím nekonečna. Důvody, které dnes hovoří pro to, být skutečně křesťanem, se rozmnožily stejně jako počty Mléčných drah, jejichž bezpočet dnes poznáváme a ve kterých se vlastně pohybujeme – jejich nezměrnost jako by se propadala do propasti nekonečna... Není tato propast propastí Lásky, tohoto Boha Lásky, který každého z nás nese ve svém srdci?

Z Maria heute č. 382/6/2002
přeložil -lš-

Jak máme číst Písmo svaté

S Písmem svatým je to zcela opačně než se žvýkačkou: čím více je „přežvýkávané“, tím lepší chuť dostává! To znamená, že na počátku se nám jeví jakoby suché a potřebujeme nejdříve trochu vytrvalosti. Jednou by měl člověk přečíst Bibli od A až do Z, aby si udělal celkový obraz o jejím obsahu. Svatý Tomáš Akvinský udělal tuto zkušenost, když ho jeho rodiče zavřeli, protože odmítal žít ve světě. Když postupujeme systematicky, čteme Písmo stále s větší láskou a moudrostí. Písmo se nám stane *dobrým Božím slovem* (Žid 6,5).

Je Písmo svaté božského nebo lidského původu?

Bible má dvojí původ: božský (je to Boží slovo) a lidský (napsali je lidé, od nich má řeč, styl a charakter). Bůh je autorem Písma svatého, které má současně lidského autora. Stojíme zde tedy před tajemstvím, které se podobá vtělení: Bůh se vyjadřuje skrze dílo lidí.

Co znamená inspirace?

Bůh si zvolil lidi, kteří měli napsat vše, co odpovídá jeho vůli. Svatý a Bohem inspirovaný spisovatel píše pod vlivem Ducha Svatého, nikoliv podle diktátu každé jednotlivé slovo za slovem. Je pravdou, že žádný prvek textu se nevymyká inspiraci, ale spisovatel není Bohem na dálku řízený robot. On podává zprávu, čte, interpretuje Boží zásahy, často s nepřesnostmi a nedokonalostmi... Biblické zjevení tedy není vůbec projekcí lidských mýtů.

Proč existují různé překlady?

Neexistuje jedna, nýbrž několik Bibli. Biblický text byl nejdříve předáván ústně, aby byl později písemně zaznamenán, a tak vznikla kniha,

kteřou dnes známe. Působily zde dva prvky: dějiny – a to v tom smyslu, že židé a Církev navrhli své vlastní verze, přičemž určité spisy přijali nebo vyloučili, a pak vznikly různé rukopisy a překlady v průběhu staletí.

Co hledáme v Písmu svatém?

Číst Písmo svaté znamená setkávat se s Kristem. Tajemství Bible je samo čtení. První písmeno Bible je *beth*, které vypadá jako dům. Tento dům zve čtenáře k tomu, aby sledoval směr textu. Hebrejský směr čtení je zprava doleva. Bibli chápeme prostě a jednoduše tak, jak ji čteme. Bible je jako velký dům s mnoha komnatami, které jsou jedna krásnější než druhá, a nikdy nejsme s úvahami u konce, protože postupem dne dopadá světlo na jiné aspekty. Uvnitř domu se nachází Kristus, který všechno osvětluje a dává všemu smysl.

Existuje jen jedna interpretace textu?

Vědecké zkoumání Bible, které se rozvíjí od dob osvícenství, podrobilo exegezi (výklad Bible) přímo diktatuře tím, že pod pláštěm vědeckosti odvrhlo tradici. Velice často bylo Boží slovo zkresleno, protože průkopníci této metody si napsali na svůj prapor, že dokážou nemožnost nadpřirozeného a chtěli Bibli zredukovat na čistě lidský text. Toto úsilí nám také může být nápomocno k lepšímu pochopení slovního smyslu knih. Ať už jde o historicko-kritickou, narativní či strukturalistickou metodu, ty všechny respektují jen jednu dimenzi Písma. Proto musí tyto metody zůstat ve skromnosti a ve službách duchovního smyslu, který se opírá o velkou tradici církevních Otců.

Bratr Ephraim
Z FeL přeložil -lš-

Svědék pravdy

„Když nikdo nemá odvalu promluvit, musím to udělat já. Bůh je s námi.“

Pravda každodenního života je základem všech ostatních ctností. Zde se vůbec nejedná o velkou pravdu o Bohu, o světě a o lidech, nýbrž o malou pravdu všedního dne, ovšem obojí je neoddělitelně spjato. A kdo je ochoten bez problému šlapat po malé pravdě, nemůže představovat záruku velké pravdy.

(Z kázání kardinála Ratzingera k blahorečení Ruperta Mayera v Mnichově 20. 5. 1987.)

Pater Rupert Mayer tyto pravdu žil: malou pravdu a velkou pravdu. Vystoupil v těžké době (a každá doba je svým způsobem těžká) jako ten, kdo nemlčí, kdo vydává svědectví silným slovem, jako ten, kdo SLOVEM žije.

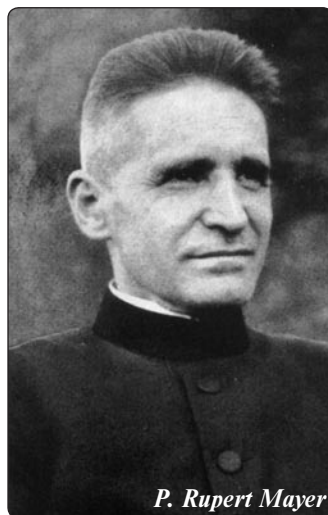
Dětství, mládí, noviciát

Rupert Mayer se narodil 23. ledna 1876 ve Stuttgartu. Na rozdíl od mnoha světců nebudeme v jeho životopise ani rozhodující pavlovský zážitek ani časnou askezi a nápadné zbožné chování spořádaného života. Jestliže Ruperta něco odlišuje od jeho okolí, je to jeho náboženská rozhodnost. Víra pro něho znamená mnoho. Již v době gymnázia se zabývá myšlenkou na kněžské povolání a uvažuje o tom, že je usku-teční v nějakém řádu: „Nejdříve jsem koketoval s dominikány, které jsem poznal ve Freiburgu ve Švýcarsku (...) Pak jsem jel do Beuronu a tam jsem přišel do styku s benediktiny, kteří přirozeně věřili, že se stanu benediktinem (...) Nakonec jsem se přihlásil u jezuitů.“

Rozhodnutí vstoupit k jezuitům předcházely nejdříve zásadní pochybnosti, totiž zda má potřebné nadání a talent pro toto povolání. Odpověď jednoho jezuita tyto pochybnosti zcela zaplašila. Rupert sám o tom píše v jednom dopise rodičům: „I když své duchovní nadání necením příliš vysoko, zdravý lidský rozum mi nikdo nemůže upřít.“ Zdravý úsudek a schopnost rozlišit pravdu a lež jsou vlastnosti, kterými se obzvláště

vyznačoval po celý svůj život. A za to, co poznal jako pravdivé, uměl se již dříve zasazovat s velkou rozhodností.

Dne 2. května 1899 je Rupert vysvěcen na kněze. Nejdříve je podřízen jako vikář biskupskému ordinariátu, prosí však o uvolnění a o povolení vstoupit do řádu. Biskup v něm rozpoznal dar vynikajícího pastýře a propouští ho jen velmi nerad ze svazku diecéze. 1. října 1900 vstupuje Rupert

P. Rupert Mayer

do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova ve Feldkirchu a pokračuje v Holandsku ve studiu teologie a filozofie.

Duchovní vůdce

Pater Rupert je v hloubi svého povolání naplněn láskou k lidem. Odevzdává se této službě do všech důsledků. V roce 1912

přichází do Mnichova, aby se zde ujal přistěhovalců, kteří se rekrutují převážně z prostých lidí a jejichž nouze je opravdu velká. Rupert má zvláštní dar, jak jednat s nejrůznějšími lidmi a pomáhat jim. Rozumí velmi dobře znamením doby a má odvalu jít novými cestami. Roku 1914 zakládá Společnost sester Svaté Rodiny, protože poznává, že nezbytně potřebuje pro pastorační práci pohotové pomocníky.

Po vypuknutí první světové války dává se k dispozici jako polní kurát a je těžce raněn, což má za následek amputaci jedné nohy v roce 1917. Tato těžká situace jeho života se odráží v silné důvěře v Boha. Tak píše v jednom svém dopise: „I kdyby moje schopnost pohybovat se doznala později značná omezení, nedělá mi to nejmenší starosti.“

I přes toto postižení pokračuje Rupert v Mnichově ve své práci, můžeme dokonce říct, že to je teprve začátek jeho působení. Zakládá řadu nových farních skupin, angažuje se v mariánské kongregaci mužů v Bürger-saalu a vedle bohaté kazatelské činnosti organizuje bohoslužby na mnichovském hlavním nádraží, na kterých ustavičně přibývá účastníků. Dosáhl zde ročně 75 000 účastníků, až nakonec nacisté v roce 1935 tuto činnost zakázali.

Postupem doby se pater Rupert svou všestrannou a plodnou aktivitou řadí k nevýznamnějším osobnostem zemského hlavního města. Vychází z něho zvláštní vliv. Svoje pastorační heslo „Všechno tvrdé a odpuzující přeměnit na laskavost, abych získal lidi pro Krista a učinil jim náboženství hodné lásky“ naplňuje beze zbytku. Každý ví, že u něho láska k druhým je nadřazena nade vším. Dopřává si málo spánku a je k dispozici všude tam, kde potřebují pomoc. Je to pastýř v pravém slova smyslu. Často mu přinášeli dárky, ale on odpovídal: „Jestli

Geheime Staatspolizei
Staatspolizeistelle München
München, 9. Juni 1935

Erklärung

Ich erkläre, dass ich im Falle meiner Freilassung trotz des gegen mich verhängten Redeverbotes nach wie vor, sowohl in den Kirchen Münchens als auch im übrigen Bayern, aus grundsätzlichen Erwägungen heraus, predigen werde.

Ich erkläre insbesondere, dass ich auch in Zukunft von der Kanzel herab in der bisherigen Form die Kirche gegen etwaige Angriffe mit aller Entschiedenheit und Offenheit und Schärfe, aber ohne persönlichen Angriff verteidigen werde.

Ich werde auch weiterhin in der von mir bisher geübten Art und Weise predigen, selbst dann, wenn die staatlichen Behörden, die Polizei und die Gerichte, meine Kanzelreden als strafbare Handlungen und als Kanzelnisbrauch bewerten sollten.

Vorgelesen genehmigt und unterschrieben

Rupert Mayer

Prohlášení:
Prohlašuji, že v případě propuštění budu i nadále kázat navzdory vyhlášenému zákazu v kostelech v Mnichově a v Bavorsku, a to ze zásadních důvodů.
Prohlašuji zvláště, že budu i v budoucnosti z kazateln v dosavadní formě hájit církev proti útokům s veškerou rozhodností, otevřeností a ostrostí, ovšem bez osobních útoků.
Budu nadále kázat způsobem, který jsem dosud používal, a to i tehdy, kdyby státní úřady, policie a soudy měly kvalifikovat moje projevy z kazateln jako trestné jednání.
Přečetl, schválil, podepsal Rupert Mayer SJ

mi chcete něco dát, dejte mi něco pro chudé, a uděláte mi tím velkou radost.“ Mnozí vyhledávají jeho radu, jiní místo ke spaní, jiní opět něco k jídlu nebo peněžní obnos. Nikoho neodkazuje, aniž by mu nabídl konkrétní pomoc.

Svědék

Jakmile se nacisté ujali moci, poznává Rupert Mayer jejich nebezpečnou, lidmi pohrdající ideologii a odhaluje jejich totalitní nároky, které nesou nikoho, ani Boha. Důvěrně se seznámil s proudy své doby, studoval důkladně noviny a propagandistické materiály, aby mohl oponovat lživým, zfalšovaným a proticírkevním tvrzením. Vůbec neváhá veřejně hlásat neslučitelnost národně socialistického smýšlení s křesťanským učením. Pro něho je naprosto jasné: spolupráce

se systémem, který je proti Bohu, je nemyslitelná. „Velké síly se daly do práce, aby zničily nejen katolicismus a protestantismus, ale vůbec křesťanství.“

Na lidi zapůsobilo jeho jednoznačné a přímočaré vyznání. Jeho kázání uchvacují nikoliv brilantními myšlenkami a rétorickou uhlazeností, nýbrž odvahou, s jakou se zastává pravdy. Když se jedná o křesťanské a humánní hodnoty lidské

ho bytí, nezná P. Rupert žádná tabu. Někdy se vyrovnává s nálehavými otázkami své doby polemickým způsobem – označuje tuto formu za náboženskou sebeobranu a dává jasně najevo, že přišla pro něho doba, kdy s ohledem na vyšší dobro, která jsou ohrožena, je třeba říct nesmlouvavou pravdu, i když to znamená nebezpečí, že tím sám sobě těžce ublíží, kdy je třeba propadnout hněvu jako Mojžíš, který rozbil zlaté tele. Všechny pokusy zastrašit ho ztroskotaly na jeho důsledném postoji. Pro něho bylo jednoznačné, že svými kázáními je zavázán pouze církevním představeným, a nikoliv státním institucím. Jeho nenásilný, ale odvážný odpor musel být nutně nacistickému Go-liášovi trnem v oku.

Sůl země

Ještě dříve, než nacisté uchvátili moc, hodnotili již Ruperta Mayera pro jeho postoje a současně pro jeho popularitu u lidových mas jako „rušivý faktor“, kterého je třeba po roce 1933 sledovat. Je to jen otázka času, kdy diktatura udeří.

Protože Rupert Mayer neprojevovale nejmenší ochotu dodržovat zákaz veřejných vystoupení, který vydalo gestapo, je zatčen a 22. června 1937 postaven před zvláštní soud v mnichovském justičním paláci. V obžalovacím

spisu je obviněn, že „pokračuje ve veřejných štvavých projevech proti vedoucím osobnostem státu a jejich nařízením, což může podkopat důvěru lidu k politickému vedení. Stejným jednáním nadále jako duchovní při výkonu svého povolání v kostelech před mnoha osobami činí předmětem svých projevů státní záležitosti, a to způsobem, který ohrožuje veřejný mír“.

Ale nic z toho nemůže Ruperta Mayera ani v nejmenším zastrašit. Přejde dokonce do ofenzivy a cituje slovo Vůdce: „Být Němcem znamená být pravdivý“ a z toho odvozuje: člověk musí být připraven pravdu snášet. Soudce je v překerní situaci. Je si vědom, že Rupert Mayer je z morálního hlediska ne-

vinný a stojí před soudem jen z politických důvodů. O to více usiluje o kompromisní řešení, které by umožnilo, aby pater Rupert z toho vyvázl co nejšetrněji a aby sám sobě nezpůsobil žádné nepříjemnosti. Proto ape-

luje na obžalovaného, že i státu je třeba osvědčovat poslušnost. A opět je to sám soudce, který se musí dát od obžalovaného poučit, že to platí jen v oblasti dovolených věcí. Proces končí podle očekávání odsouzením do vězení v trvání půl roku.

Světlo světa

Krátce po převezení do trestnice v Landsbergu si P. Mayer poznamenal: „Po životě bohatém na výsledky, ale i na zklamání a nevděk, přistál jsem šťastně ve vězení. Vůbec nejsem s tímto osudem nespokojen: nepokládám to za ostudu, nýbrž za korunování svého života.“ Dne 3. května 1938 může na základě amnestie opustit vězení. Ale jeho svoboda má jen krátké trvání. Je znovu zatčen, tentokrát protože hájí zpovědní tajemství. Z rozkazu říšského vůdce SS je po dobu trvání války, aby se předešlo dalším konfliktům, umístěn nejdříve v Oranienburgu a pak v koncentračním táboře v Sachsenhausen. Je záměrně izolován od ostatních vězňů, aby nemohl vést rozhovory a navazovat kontakty. Rupert Mayer se dokázal obdivuhodně rychle přizpůsobit této situaci. Vždy omezoval své životní potřeby na minimum, takže pro něho nebylo problémem vystačit s tím málem, co mu zbylo: kartáček na zuby, hřeben a mýdlo,

breviář a růženec. Případá mu to dokonce jako privilegium, že může všechen čas využít k modlitbě a studiu. V jednom dopise matce napsal tyto řádky: „Teď už nemám opravdu nic a nikoho, jen milého Pána Boha. A to stačí. Kéž by to lidé dokázali pochopit. Bylo by na světě mnohem více šťastných.“

Dne 7. srpna 1940 je nečekaně odtransportován. Jeho zdravotní stav je povážlivý. Nacistický režim však z něho za žádných okolností nechce udělat mučedníka. Proto je internován v benediktinském klášteře v Ettal pod přísnou kontrolou:

žádné spojení s vnějším světem, žádná pastorační činnost, žádná korespondence – s výjimkou nejbližších příbuzných, žádné návštěvy, které výslovně nepovolí policie. Je to pro Ruperta Mayera těžké období. Píše: „Od té doby jsem jako živý mrtvý. Ano, tato smrt je pro mne, který bych tak chtěl žít, horší než skutečná smrt, které jsem byl již tak často vystaven. Gestapu a celému hnutí bych nemohl prokázat větší potěšení, než kdybych zde v klidu zemřel.“

On je Pán

6. května 1945 vstoupily do Ettal americké oddíly. Je to současně den Rupertova osvobození. Na slavnost Nanebevstoupení Páně může opět poprvé veřejně

kázat. Jeden současník vyjadřuje svůj obdiv nad obsahem tohoto kázání: „Myslel jsem si, že bude čist nacistům levity, ale mýlil jsem se. Mluvil o odpuštění, zapominání a že nyní nesmí nikdo dělat udavače.“

Před denunciacemi, žalobami, odsuzováním a obviňováním dává P. Rupert přednost žít ve smíření a tím položit nový začátek. O Svátku Všech svatých 1945 při promluvě nemůže při mši svaté dokončit větu „*On je Pán*“ a umírá vestoje u oltáře.

Papež Jan Pavel II. ho prohlásil blahoslaveným 3. května 1987. Jeho hrob je v kostele v Bürger-saalu, v sídle Mariánské mužské kongregace v Mnichově.

*Podle zahraničních pramenů
překlad -lš-*

ČERNÁ LISTINA

Podle agentury Zenit oznámil biskup Josef Werth z Novosibirsku, že existuje černá listina katolických kněží, kteří jsou v Rusku nežádoucí a mají být v budoucnosti vyhoštěni. Sděлил to na řadě konferencí a mítinků ve Švýcarsku, kam přišel na pozvání katolického pomocného díla „Kirche in Not“.

Zatím byl vyhoštěn irkutský biskup Jerzy Mazur, čtyři italsí kněží, jeden Polák a jeden Slovák. Podle sdělení biskupa potřebuje Rusko „duchovní renesanci“, protože mnoho lidí po-

třebuje pravou vnitřní obrodu a jen 1% pravoslavného obyvatelstva navštěvuje bohoslužby.

Nepřátelské akty organizuje pravoslavná hierarchie, ale mezi samými lidmi nemá mnoho přívrženců. Prostí věřící nechovají žádnou zášť vůči katolické menšině. Hierarchie zorganizovala ve 12 městech protikatolická shromáždění, ale přes výzvy pravoslavných farností lidé nevyšli do ulic, aby demonstrovali proti katolické přítomnosti v Rusku.

Kath-net

„Advocata nostra“

Kázání na měsíční pouti v Knechtsteden 13. června 2002

Blahoslovit mě budou všechna pokolení, zpívá Maria v Magnificat. Toto proroctví se od pradávna stále naplňuje. Kolik kázání o Marii již bylo vysloveno, kolik mariánských písní zazpíváno. Vždy se vyplatí rozjímat o Matce Boží jako o modelu křesťanského jednání, protože výzvy, kterým křesťané musí čelit, jsou v různých dobách různé, ale je třeba je překonávat stejnou silou víry. Jako Maria nemůžeme Boží požadavky ve svém životě zmáhat jen s „ach“ a „běda“, ale také v jasů a slávě. Ale to vyžaduje, abychom šli do Mariiny školy. Ona je také bezkonkurenční učitelkou života.

1. Maria na cestě

Maria nezůstává sedět ve svém domku v Nazaretě, nýbrž jde přes hory ke své tetě Alžbětě, aby jí pomáhala v těžké hodině. První označení křesťanů Nového zákona je „stoupenci nové cesty“. Maria je samozřejmě první stoupenkyní nové cesty. Jde z Nazareta do judských hor k Alžbětě. Jde z Nazareta do Betléma, aby se dala zapsat při sčítání lidu. Jde z Betléma do vyhnanství v Egyptě, z Egypta nakonec do Nazareta a odtud do Jeruzaléma. Mariiny cesty jsou plně ve službách jejího Syna. Ona první má apoštolské nohy, které jí nosí po tomto světě, aby sloužila svému Synu.

Maria zůstává přítomna v tajemství Církve a pokračuje ve svých cestách staletými církevními dějinami. Tak šla do Altöttingu v Bavorsku, do Lurd ve Francii, do Fatimy v Portugalsku, do Čenstochové v Polsku, do Kvelaeru v Dolním Porýní, do Guadalupe v Mexiku a do Loreta v Itálii. Je ve všech krajích světa doma, a tak se stala pro všechny lidi krajankou a spoluobytelkou. Je i zde jednou

z nás. Patří prostě k nám a my patříme k ní. Jsme její pokolení. Ve svatém přijímání přijímáme tělo Pána, kterého ona porodila. Svatým přijímáním se tedy stáváme pokrevními příbuznými Panny Marie.

Jsme ještě církvi na cestě nebo jsme se mezitím stali církvi vysedávající? Nezapomínejme: evangelium je směr cesty, nikoliv zasedací pořádek. Pán posílá učedníky do světa, když jim říká: „Jděte ke všem národům a udělejte ze všech lidí mé učedníky“ (Mt 28,19). Neříká: „Posaďte se a debatujte spolu.“ Papež nás tlačí k evangelizaci. Ale my zůstáváme sedět a hádáme se.

Zde nás může Maria vyburcovat, abychom otevřeli dveře zasedacích sálů a šli jako ona přes hory a hlásali slovem i skutkem evangelium lidem, kteří na to čekají. O víře nelze pouze rokovat v zasedacích síních, musí se dát na cestu do světa. Farizeové a zákoníci v Jeruzalémě, tedy profesori teologie tehdejší doby, dali mudrcům přesný údaj, kde se má Mesiáš narodit. Ale sami tam nešli. Jejich vědní jim bránilo v konání, jejich sedění za knihami v tom, aby šli za lidmi.

Slovo se stalo tělem, a nikoliv papírem a vyšlo na cesty světa. Chce nás uvést do pohybu, dotlačit k odchodu, abychom nesčítaným očekávajícím lidem naší doby přinesli radostnou zvěst. *Láska Kristova nás pudí* (2 Kor 5,14), píše později apoštol Pavel. Maria nás v tom předešla, když se stala ženou mnoha cest, kterými prošla ve službách Pána.

2. Maria stojí pod křížem

Když začalo jít do tuhého, apoštolé utekli. Maria zůstala stát. Stojí u svého Syna, stojí při svém poslání. Má silu stát tam, kde se jiným podlamují kolena. Nazýváme to statečností. Ta není ctností útoku. Útok je bláznivá odvaha a trvá jen okamžik, zatímco statečnost je ctnost vytrvalá, ctnost, která dokáže vydržet a snášet. Žena, která i přesto, že má nemožného muže, neutíká, ale vydrží a vytrvá, je statečná. Kněz, který věrně hlásá víru, i když se mu dostává permanentně odporu a protivenství, a přitom vydrží a nerezignuje, je statečný.

Naše církevní situace v západní Evropě je poznamenána zbabělostí, nedůtklivostí, když si stěžuje na špatné poměry a utíká před výzvami. Maria pod křížem tvoří k tomu úplný protiprogram. Ona stojí a nedává se na útěk. Mariánský křesťan stojí pevně. Dokáže snášet a vydržet. Ježíš ví, že jsme slabé a klátící se trtíny. Proto říká Janovi pod křížem: „Hle, tvá Matka.“ A na to Janova reakce: Od té hodiny vzal Marii do svého domu (srov. Jan 19,26–27). V Mariině společnosti se naučil, jak stát a vydržet. Jan stál po celý život až do vysokého věku za svým Místrem.

Když vím, že některý kněz přijal jako Jan Marii do svého domu, nemusím si už o něho dělat starosti, že bude jednoho dne slabý a nestálý jako krouhvička. Když vstupují mladí lidé s Marií do manželství, nebudou od sebe utíkat, když se

to stane těžké, a nedojde k rozloučení, když vzrostou obtíže. V pravoslavné církvi si snoubenci o svém svatebním dnu dávají velký dar. Nevěsta předá ženichovi obraz Krista a ženich nevěstě Mariinu ikonu. Přítomnost Pána a Marie v domě zaručují manželství jednotu, ať přijde cokoliv.

Stateční křesťané jsou dnes žádáni jako Marie. Nepotřebujeme náboženské úředníky, ale vyznavače. A není poptávka po náboženském funkcionáři, ale mučedníkovi, který vydává svědectví o své víře vhod i nevhod. Do evangelia se nehodí tichošlápci, ale nadšenci. Maria je statečná, protože stojí u Krista a za Kristem.

V schönstattsckém hnutí vznikl tzv. kříž jednoty. V něm je tělo Krista visícího na kříži a tělo Marie, stojící u kříže, srostlé a tvoří takřka jednu postavu. Schopnost stát vyrůstá z Pánovy blízkosti, statečnost z milosti. Maria stojí u kříže. Potřebujeme tedy Marii jako tu, která s námi sympatizuje v extrémních situacích našeho života.

3. Maria hovoří na svatbě

Maria říká na svatbě svému Synovi: „Nemají vína“ (Jan 2,3). Maria nemluví za sebe, ale za druhé. Ona se již na počátku

veřejného působení svého Syna stává *Advocata nostra*, naši pečovatelkou nebo zastánkyní. Ono „za“ nebo „pro“ je předpona typická pro Kristovo poslání: který se pro nás krví potil, pro nás byl bičován, pro nás nesl těžký kříž, pro nás byl ukřižován. To „pro“ prostupuje skrz naskrz Kristovo bytí a konání.

Starost je všední název pro lásku. Maria je skrz naskrz Kristovou společnicí, a proto je naší zastánkyní a pečovatelkou. Potřebujeme jako stateční křesťané někoho, kdo se za nás přimlouvá a o nás se stará? Podívejme se kolem sebe. Když někdo těžkým proviněním poruší právo, takže nemá morální právo hovořit sám za sebe, potřebuje někoho, kdo by to učinil za něho. Tím je dobrý obhájce. Maria to dělá za nás u Boha jako tenkrát u Syna na svatbě v galilejské Káně, když se novomanžel dostali do úzkých.

Všichni jsme jako děti zažili toto: když jsme udělali něco nesprávného a nemohli jsme nahradit škodu, která tím vznikla, mluvili a jednali za nás rodiče. Bez takové přimluvy a starostlivosti bychom nemohli vůbec žít. Bez Marie by svatba v Káně dopadla špatně, a tím by špatně dopadla i radost. Svatba by musela skončit.

Jaké štěstí, že u toho byla Maria jako Orodovnice a Pečovatelka. Tak mohla svatba dopadnout šťastně. Štěstí, že je Maria jako tehdy v Káně i dnes v tíživých situacích naší advokátkou. U ní jsme všichni na správné adrese. Ona se ztotožňuje s našimi potřebami a zná zdroj pomoci, když jde za svým Synem, ale také za sloužícími a dává jim dobrou radu: „Udělejte všechno, co vám řekne!“ (Jan 2,5) Když Jidáše, zrádce, trápilo svědomí, šel k velekněžím a řekl jim: „Zhřešil jsem, když jsem zradil nevinnou krev,“ odpověděli mu nezúčastněně: „To je tvoje věc.“ Nechali ho na holičkách, a tak skončil na oprátce na stromě (srov. Mt 27,3–5). Takové nezúčastněně „To je tvoje věc“ u Marie neexistuje. Říká nám: „Tvoje starosti jsou moje starosti a tvoje radosti jsou moje radosti.“

Potřebujeme Marii, abychom se jako křesťané v době zmatků a nejistoty mohli bezpečně orientovat na cestě životem. Maria je na cestě, jde před námi. Maria vytrvale stojí a neutíká z místa. Maria hovoří za druhé a nenechává je na holičkách. S ní můžeme vzpřímení a se zdviženou hlavou se sebevědomím a sebestjistotou kráčet naší dobou. Protože je nám darována budoucnost, která je větší než naše přítomnost a naše minulost dohromady. Maria jde s námi, Maria stojí při nás, Maria hovoří za nás. Amen.

Překlad -lš-

Všichni, všichni, všichni do nebe? (dokončení)

Co si dnes máme myslet o pekle?

Při posuzování více méně nových teologických náhledů na otázku pekla ve 20. století je třeba mít na zřeteli dvě základní danosti Písma, tradice a učení učitelského úřadu:

1. Rozhodnutí mezi věčnou blažeností nebo věčným zavržením padne již za pozemského života. (Srov. na příklad podobnosti o bohatci a Lazarovi před jeho dveřmi; 2 Kor 5,10: ... *aby každý dostal odplatu za to, co za života udělal dobrého nebo špatného; Žid 9,27: Jako je lidem určeno, že musí jednou zemřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista, když byl podán v obět...*)

2. Na základě biblických výpovědí tohoto druhu a v návaznosti na výsledky koncilu ve Florencii učí výrok Benedikta XII., že volba mezi záchranou a odsouzením je rozhodnuta smrtí. Toto učení je třeba chápat jako závazné a neomylné.

Na otázku, proč po smrti není možné obrácení, odpovídá řada teologů starověku, především řeckých. Je tomu tak nikoliv proto, že by Bůh již pak nebyl milosrdný. Bůh k nikomu nechová nenávisť. Bůh je vždy Láska. Ale kdo se uzavře do sklepa, nemůže být ozářen paprsky slunce. Právě to se děje, když se člověk trvale uzavře vůči Bohu těžkým hříchem.

Že toto rozhodnutí není možné po smrti revidovat, vyplývá z toho, že člověk vzhledem ke své povaze od okamžiku smrti nemůže již změnit své základní zaměření. (Poznámka red.: Je proto velmi, velmi důležité modlit se za umírající, vyprošovat jim milosrdenství Boží v posledních chvílích života, kdy se ještě mohou rozhodnout pro Boha, litoval svých hříchů, a tak se zachránit pro věčnost.)

Kdyby z přirozenosti věci po smrti existovala možnost obrácení, pak by ve skutečnosti pozemský život s jeho rozhodnutími ne-

bylo třeba brát tak vážně, jak nám to Písmo svaté představuje. Kdyby mohl člověk po smrti projevit účinnou lítost, znamenalo by to, že je to Bůh, kdo po smrti již nechce odpouštět, a to odporuje jeho obrazu, jak ho známe z Písma svatého.

I na základě nejnovějších poznatků k otázkám pekla je třeba zamítnout nauku o znovuočištění a stejně tak domněnku o zničení zla, protože obojí představuje popření věčného zatracení.

Mnoho lidí umírá bez nejménšního náznaku lítosti a pokání.

O mnoha z těchto lidí může říci, že byli duchovně a nábožensky značně ochuzeni a že snad i přes objektivně velmi těžké viny subjektivně těžce nehřešili. To je důvod, proč můžeme doufat, že většina lidí není zavržena. Není však možno předpokládat, že všichni lidé, kteří těžce hřešili, jsou takto duchovně chudí. To by znamenalo, že lidi nebereme vážně. Za takového předpokladu by pak ani nemělo smysl, aby Bůh dával lidem nějaká zjevení a přikázání. Není možno se ani domnívat, že všichni, kteří se těžce provinili proti Bohu, se v nějaké šedé zóně mezi životem a smrtí obrátí. Pak by byla celá vážnost lidského života a výzvy k bdělosti, o které mluví Písmo, jen pouhý klam.

Písmo svaté nám však praví: Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen ... To nevylučuje, že mezi těmi, kteří slyšeli Ježíšovo poselství, jsou nepokřtění, kteří budou zachráněni i bez křtu, protože v důsledku psychologické bariéry zevně zaslechnuté poselství nedospělo k jejich nitru. Ale kdyby byli zachráněni všichni, kteří víru a křest zcela vědomě odmítli, pak by celé Ježíšovo poselství bylo jen prázdnou řečí, ba ještě hůře, byl by to svým způsobem podvod na těch, kteří křest přijali a uvědoměle usilovali žít podle něho. Totéž platí o Chlebu života a zachovávaní přikázání.

Jak tedy máme smýšlet o pekle? Nejlépe tak, když budeme vy-

cházet z podobnosti o deseti pannách a budeme peklo chápat jako vyloučení z Boží hostiny, vyloučení z patření na Boha a ze společenství lásky s ním, přičemž toto vyloučení je spojeno s jasným vědomím a přesvědčením, že je to přímý důsledek vlastních těžkých hříchů.

Vyloučení samo jako takové je pro všechny zavržené stejné. Na základě poznání vlastních těžkých vin, které až do smrti zůstaly neusmířeny a staly se důvodem tohoto zavržení, dochází však k rozdílné intenzitě utrpení. Bůh k tomu nemusí zvenčí nic přikládat ani vyměřovat, neboť skutky jednoho každého, dobré nebo zlé, se vštěpují do nitra člověka, jak říká Zjevení sv. Jana, pokud jde o zachráněné: *Blahoslavení mrtví, kteří umírají ve spojení s Pánem. Ano, říká to Duch, ať si odpočinou od svých lopot, neboť jejich skutky jdou s nimi* (Zj 14,13).

Bez ohledu na to, co bylo řečeno, Bůh příkladem podle Písma svému Synu *aktivní roli soudce*. Je takové role zapotřebí? Této roli můžeme rozumět tak, že Bůh nastolí *situaci neodvratné pravdy*, kdy každý bude uschnout a donucen, aby poznal sám sebe, jak před tváří Boží opravdu vypadá. To je pro těžké hříšníky, kteří se neobrátí, samo o sobě takové peklo, že není potřeba, aby bylo přidáváno nějaké peklo zvenčí.

*Z Der Fels 8-9/2002
přeložil-lš*

Co k tomu říká Katechismus katolické Církve

1051 Každý člověk dostává ve své nesmrtelné duši svou věčnou odplatu hned po své smrti, při soukromém soudu, od Krista, soudce živých i mrtvých.

1052 „Věříme, že duše všech, kteří umírají v Kristově milosti ..., tvoří Boží lid za hranicemi smrti, která bude s konečnou platností přemožena v den vzkříšení, kdy budou tyto duše spojeny s vlastními těly.“

1053 „Věříme, že množství duší, shromážděné kolem Ježíše a Marie v ráji, tvoří nebeskou církev, kde tyto duše ve věčné blaženosti vidí Boha tak, jak je, a kde v různém stupni a různým způsobem se podílejí spolu se svatými anděly na božské vládě příslušející Kristu ve slávě, přimlouvají se za nás a pomáhají nám v našich slabostech svou bratrskou péčí.“

1054 Ti, kteří umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti, která je nutná pro vstup do Boží radosti.

1055 Církev na základě „společenství svatých“ doporučuje zesnulé Božím milosrdenstvím, přimlouvá se za ně, zvláště však za ně přináší eucharistickou obět.

1056 Církev podle Kristova příkladu varuje věřící před „smutnou a trýznivou skutečností věčné smrti“, nazývanou také „peklem“.

1057 Hlavním pekelným trestem je věčné odloučení od Boha; člověk může mít jen v Bohu život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží.

1058 Církev se modlí, aby se nikdo neztratil: „Pane, nedopusť, abych se kdy odloučil od tebe.“ Je-li pravda, že se nikdo sám nemůže spasit, je také pravda, že Bůh „chce, aby se všichni lidé zachránili“ (1 Tim 2,4), a že u něho „je možné všechno“ (Mt 19,26).

1059 „Svatá římská církev věří a pevně vyznává, že v den posledního soudu se všichni lidé objeví se svými těly před Kristovým soudem, aby vydali počet ze svých skutků.“

1060 Na konci časů dosáhne Boží království své plnosti. Pak budou spravedliví kralovat s Kristem na věky, oslaveni v těle i v duši, a i sám hmotný vesmír bude proměněn. Bůh pak bude „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), ve věčném životě.

Mímoto o pekle mluví KKC ještě v čl. 1033, 1034, 1035 a 1036.

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

Na naše přání posílá Don Gobbi do Čech svého zástupce, prof. ThDr. Ivana POJAVNIKA, aby se zúčastnil v říjnu večeradel Mariánského kněžského hnutí pro laiky:

Úterý 8. října – BRNO, kostel minoritů: 15.00 hod. růženec, 15.30 hod. mše sv., 16.15 hod. promluva, 17.15 hod. adorace, požehnutí • **Středa 9. října – ČESKÉ BUDĚJOVICE**, „Růženecký“ kostel (Petrín): 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. mše sv. a promluva dr. Pojavnika, adorace • **Čtvrtek 10. října – PRAHA**, Bazilika Nanebevzetí P. Marie, Strahov: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva dr. Pojavnika, 17.30 hod. zpívané mariánské nešpory, 18.00 hod. mše sv. • **Pátek 11. října – OLOMOUC**, katedrála sv. Václava: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva, adorace, 18.00 hod. mše sv. • **Sobota 12. října – HRADEC KRÁLOVÉ**, kostel P. Marie na Velkém nám.: 16.00 hod. růženec, 16.30 hod. promluva, adorace, 18.30 hod. mše sv. • **Pondělí 14. října – OSTRAVA**, katedrála Bož. Spasitele: 16.30 hod. růženec, 17.00 hod. promluva, 18.00 mše sv.

ŘÍJEN 2002 – DUCHOVNÍ MOBILIZACE ŠIKU MARIINÝCH DĚTÍ!

V jeruzalémském večeradle apoštolové „jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou Matkou Marií a s jeho příbuznými“ (Sk 1, 14).

Proto se setkáváme i my – kněží, řeholníci a věřící laici – v modlitbách, meditacích a v Oběti mše svaté v našich „večeřadlech“. V knize „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ („modrá kniha“) vyzývá Matka Boží, aby se zvláště teď víc a více šířily tyto modlitební skupiny, aby se k ní připojovaly ve společné modlitbě za záchranu lidstva. Večeřadla mohou být v chrámech, kaplích i v rodinách: Panna Maria řekla, že v každém večeradle je sama přítomna. Zveme vás proto, abyste se určitě zúčastnili na některém z uvedených setkání! Pokud vám to není možné, připojte se v duchu k naší modlitbě růžence!

Ve velkých večeradlech se setkáváme jistě ne každý den, ale v rodinách se můžeme sejít často. A pomodlit se růženec sami je možné každý den. Matka Boží o to výslovně prosí, jak čtete v nejnovější knize, kterou napsala sestra Lucie: „Gli apelli del Messaggio di Fatima“ (Výzvy fatimského Poselství), kterou právě překládáme a vydáme, dá-li Bůh, v období Vánoc.

Sestra Lucie vzpomíná na slova anděla a Panny Marie, kteří se jí několikrát zjevili. Např.: „Snažte se všemožně přinášet Bohu oběti na odčinění hříchů,

kterými je uražen, a jako prosbu za obrácení hříšníků.“

Jinde praví: „...za obrácení našich bratří, kteří jdou po špatných a chybných cestách.“

Modlitba za druhé není něco „navíc“, co není nutné. Základní přikázání Boží je milovat Boha (nade všechno...) a milovat bližního (jako sebe samého). A Spasitel vysvětluje (u Matouše 25,41–46) rozsudek věčného ohně:

„Amen, pravím vám: cokoliv jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“

Dostáváte výzvy k pomoci při záplavách. A pomáháte? Neslyšíte S.O.S. duší kolem sebe, které žijí, jakoby Boha nebylo?

V Rusku je vysloveně pronásledování Církve. Ze země jsou vyháněni biskupové a kněží, zastavují se stavby některých kostelů. Víte o nějaké možnosti jim přímo pomoci? Jedna možnost je – usilovná modlitba. Tak usilovná, jako byla třeba za Petra ve vězení. A vyšel Božím zásahem. Schází nám víra, která by dovedla hory přenášet...

Využijme tohoto měsíce Panny Marie, Královny posvátného růžence, k probuzení ze zahlušení všedním životem k dílu záchrany duší, záchrany našeho národa, záchrany Ruska... Věnujme tomu každý den aspoň půl hodiny, pokud možno také co nejčastěji přistupme k sv. přijímání i při mši sv. ve všední dny. ●

Ježíš na hoře odpadků

Boží slovo nezná kompromisy. Jak často nacházíme jen v Novém zákoně slova, která naprosto nesmlouvavě vyzývají posluchače, tzn. tebe i mne: Stojí zde např.: „Všichni mají být jedno“ (Jan 17,21), nebo zde čteme: Milovat budeš Pána Boha svého celým srdcem, celou duší a celou myslí (Mt 22,37). Tato radikálnost nám vadí. Raději bychom to měli v oslabené formě, za levnější cenu. Ale SLOVO nechce nic jiného než naši spásu, a proto jde ke kořenům (to je také význam slova radikální – radix = kořen). Zamysleme se nad ním spolu s Janem Boursem, dlouholetým spirituálem v Münsteru a známým duchovním vůdcem, který bere slovo Písma zcela vážně.

V mém malém deníčku *Slova, která mě zaujala* stojí jedno, které mě velice oslovilo, když mi jednou došlo, co to znamená. To slovo zní: Ježíš, **zavržený**. Tak to stojí v Novém zákoně. Ježíš je srovnáván s kamenem, který stavitelé odhodili jako nepoužitelný. Hledal jsem v řeckém slovníku, co všechno znamená tento výraz, použitý v Novém zákoně. Stojí tam: odhodit jako nepotřebný, odstranit, vyškrtnout, vyvrhnout.

Myslím na to, co vím o Ježíši. Je to ten nejvíce láskyhodný člověk, na kterého můžeme pomyslet. Všechno, co o něm víme, nám říká, že to byl to člověk nejušlechtlejšího smýšlení, nejryzejší dobroty srdce, který se zcela vydal za druhé. A o něm říká Nový zákon: zavržený! Jako když zedník drží v ruce kámen, podívá se na něho a odhodí ho: nepoužitelný! Příběh o umučení nám říká, jak takové odvržení vypadá. Zavržený člověk! Člověk! Ejhle, člověk!

A myslím přitom na to, že do tohoto člověka Ježíše z Nazareta zcela vstoupil Bůh, že sám Bůh se stává v tomto Ježíši zavrženým, nechává se zavrhnout od lidí!

Před několika lety bylo zjištěno, že pole Golgota, na kterém byl Ježíš ukřižován, leželo uprostřed haldy odpadků za hradbami města Jeruzaléma. Ježíš, Boží Syn, vyhozený! To nejsme schopni ani domyslet.

Pokračuje to stále v lidských dějinách? Pokračuje to dále, když lidé jsou zavržováni od lidí? Písmo říká: Bůh dopus-

til, aby byl zavržen od lidí, aby všechno lidské zavržení bylo vykoupeno. Bere je na sebe, aby je uzdravil. V tomto Ježíši, od lidí zavrženém, tuším, že vykoupení se neděje jako něco zvnějšku, nýbrž že Bůh sám se dal v tomto Ježíši odvrhnout do vnějšího zavržení. Jaký je to Boží Syn, který visí na kříži mezi dvěma zločinci uprostřed haldy odpadků?

Mnoho lidí by raději věřilo v Boha, který zasahuje svou mocí.

Pane, děkuji tvé chudé lásce. Děkuji ti, že tento skrytý střed světa je bezmocnost tvé ukřižované Lásky, že tvé probodené

Srdce je místem našeho života!

V prvním listu apoštola Petra v tomto slově o Zavrženém čtete: Přistupujte k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný... kdo v něho věří, jistě nebude zklamán (1 Pt 2,4.6).

Úryvek z knihy: J. Bours, *Nehmt Gottes Melodie in euch auf*

Jan Pavel II. - propagátor zázraků

„Je třeba věřit v zázraky“ – to je naléhavá výzva Jana Pavla II., kterou adresuje světu slovem i svým jednáním. O tomto tématu se málo mluví a málo se o tom přemýšlí. Pokládá se za něco okrajového a říká se, že křesťanství třetího tisíciletí nemá jít cestou vyhledávání mimořádných událostí. Ale *zázrak*, jakožto jasně Boží *znamení*, bude vždy základní a neodmyslitelnou složkou, která slouží k uchování víry v ustavičnou a živou přítomnost Boha v lidských dějinách.

Svatý Augustin napsal: Zázraky jsou znamením moci a spásné Boží lásky a stimuly, které člověka pozvedají do království nebeských věcí. V komentáři k tomuto výroku Jan Pavel II. vysvětluje: „Na tuto myšlenku můžeme navázat a potvrdit těsné pouto mezi *zázraky* – *znameními*, která Ježíš vykonal, a povoláním k víře. Neboť takové zázraky ukazují existenci nadpřirozeného řádu, který je předmětem víry. Ti, kteří jsou jejich svědky, a zvláště ti, kteří je osobně prožijí, mohou si takřka hmatatelně ověřit, že přirozený řád nevyčerpává celou realitu.

Vesmír, ve kterém člověk žije, není uzavřen pouze do řádu věcí dostupných pomocí smyslů a intelektu, který je uzpůsoben smyslovému vnímání. Zázrak je znamením, že tento řád je překonán mocí shůry, a že tedy je také podřízen této moci, totiž samotnému Bohu, který je nad celým řádem přírody. Jeho moc řídí tento řád a současně dává poznat, že skrze tento řád, ale nad jeho rámec je cílem člověka Boží království. Kristovy zázraky jsou „znameními“ tohoto království.“

Bůh, který je „otcem“, nikdy nepřestane zasahovat svými znameními, aby pomohl svým dětem na cestě do svého království. Jistě, dnes, v naší době velkého vědeckého pokroku a velké intelektuální pýchy je snad

ještě obtížnější než v minulosti uvěřit v zázraky. Ale právě proto zázraky dále pokračují a jsou ověřovány v míře snad ještě větší než v minulosti.

To nechtějí uznat ti, kteří nevěří v nic nadpřirozeného a nepřipouštějí Boží existenci. Tvrdí: „Zázraky skončily. Ověřovaly se v době, kdy věda nebyla na té úrovni, aby pochopila podstatu faktů. Dnes věda vysvětlí všechno. A jestliže se ještě něco vymkne její kontrole, je to jen otázka času.“

A dále: „Všechna uzdravení prohlášená za zázračná, která bylo možno prozkoumat vědeckými nástroji, získala vysvětlení naprosto přirozené a nebylo k nim zapotřebí žádných nadpřirozených zásahů. Jediné případy, kde věda nemá co říct, jsou pouze ty, které není možno prozkoumat přímo, protože se jedná o události z minulosti, anebo proto, že toto zkoumání bylo znemožněno náboženskou autoritou.“

Taková tvrzení jsou zavádějící. Už také proto, že jsou povrchní, smyšlená a falešná. Vybíral jsem je nicméně z nejnovějších knih autorů, kteří se

pokládají za „vědce“. Jsou to úspěšné knihy. Tón, ve kterém jsou psány, je již jiný, než jaký byl používán v období profesionálních materialistů a ateistů, kdy byl nenávidný a vůči věřícím pohrdavý. Autoři těchto knih používají styl zdvořilý, zdrženlivý a připisují víru věřícího skutečnosti, že byl oklamán, že jde o starou osobu s pohledem do minulosti.

Dokonce i někteří církevní činitelé jsou přesvědčeni, že není dobré příliš mluvit o zázracích. Často v mediálních debatách, při kterých se protřásají argumenty toho druhu a někteří rádoby vědci se nad zázraky pousmívají a ironizují je, církevní představitelé, snad aby vědu příliš nedráždili, připouštějí, že „lehkověrný lid vidí zázraky všude, ale ty, pokud vůbec nějaké jsou, jsou velice řídké“. Jako by Bůh „odměřoval po kapkách“ znamení, která jsou nezbytná, aby děti kráčely k jeho království.

Tak nepostupuje učení nejvyššího pastýře církve Jana Pavla II. Když pozorujeme jeho chování a studujeme jeho nauku, musíme říct, že hluboce věří v ustavičně

se dějící ověřené zázraky, i když nejsou v dnešní době tak četné.

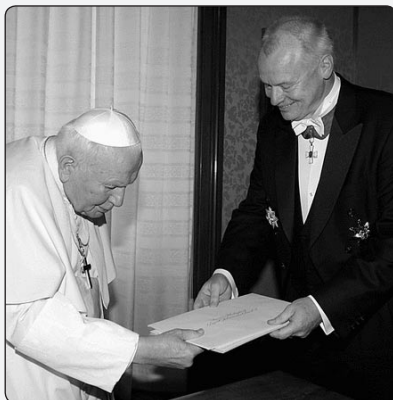
Protože se jedná o delikátní záležitost, je lépe být ve vyjadřování přesný. Proto je třeba rozlišovat zázraky ve vlastním smyslu slova od milostí. Termínem zázrak, jak učí katechismus, se rozumí smysly vnímatelný fakt způsobený Bohem mimo zákony přírody. Tento fakt musí být podroben vědeckému ověření, které ho zkoumá různými procedurami, aby byl nakonec církevní autoritou výslovně prohlášen za zázrak jako takový. Všechny Boží zásahy, které nemají takovéto ověření, nejsou pokládány za zázraky, ale za „milosti“.

Je tedy zřejmé, milosti jsou nesčetné, zázraky relativně řídké. V Lurdech, ve velké mariánské svatyni na úpatí Pyrenejí se od roku 1858, kdy se zde zjevila Panna Maria Bernadeté Soubirousové, dějí se denně obdivuhodné divy. Tisíce, ba miliony milostí udělil zde Bůh na přímou Panny Marie. Ale z těch všech jen kolem sedmdesáti uznala a prohlásila Církev za „autentický zázrak“.

Církev je v tomto směru velice přísná a je to tak správné. Jedná se o to, že se tak „dokumentuje výslovný Boží zásah“ v dějinách, tj. význačná událost, zcela nepochopitelná pro lidský rozum. Ale ve skutečnosti zázraky takto Církvi ověřené a uznané jsou početné. Vezměme na příklad procesy blahorečení a svatořečení. Dříve než je takový proces pozitivně uzavřen, vyžaduje Církev zázraky. Je zajímavé položit si otázku, proč je Církev vyžaduje. V dlouhém procesu blahorečení a svatořečení zkoumají soudci takřka puntičkářsky život kandidáta svatosti. Když dospějí k jistotě, že dotyčná osoba praktikovala křesťanské ctnosti hrdinským způsobem, předají tyto závěry papeži, který by měl jménem Církve vyhlásit její svatost. Ale protože se jedná o velice choulostivou záležitost, Církev se obává, aby se nedopus-

PÁTÝ NEJDELŠÍ PONTIFIKÁT

Jan Pavel II. patří mezi pět papežů, jejichž pontifikát trval nejdéle. Právě 10. září 2002 dostihl svého předchůdce z 8. století Hadriána I., který byl papežem 23 let, 10 měsíců a 24 dní. Nejdélším pontifikátem je zatím pontifikát sv. Petra, který trval s jistotou nejméně 34 a nevíce 37 let (kvůli historické nejasnosti letopočtů). Pius IX. zastával svůj úřad 31 let, (1846-1878), Lev XIII. 25 let (1878-1903).

Pius VI. v 18. století byl na Petrově stolci 24 let a 6 měsíců, to je doba, jaké by Jan Pavel II. dosáhl 17. března 2004. Zatím nejkratší pontifikát trval 12 dní. Tímto papežem byl Urban VII.

◀ Jan Pavel II. s německým velvyslancem ve Vatikánu

NALÉHAVÝ APEL SVATÉHO OTCE

Papež Jan Pavel II. naléhavě apeloval (5. 9.) na brazilské biskupy, kteří v Římě vykonávali svou apoštolskou návštěvu „ad limina“, aby se věnovali důkladnému výběru kandidátů kněžství a jejich důsledné formaci.

Má se tak vyloučit vysvěcení těch mladých mužů, kteří by pro své emocionální problémy (deviazione affettiva) mohli vyvolat nové skandály. Papež Jan Pavel II. ve svém proslovu použil velmi tvrdá slova pro biskupa, „*kteří by kvůli špatně chápané a pomýlené toleranci připustil ke kněžskému svěcení nezralé osobnosti s viditelnými znaky citových poruch*“. Právě tyto poruchy, jak je známo, se mohou stát příčinami závažných skandálů mezi věřícími, a ublížit tak celé Církvi.

Proto je podstatná solidní výchova k životu modlitby. Věrnost nauce o kněžském celibátu kvůli Božímu království považuje Církev za velkou hodnotu. Bohoslovcům je třeba poukázat na skutečnost, že celibát není žádným zvenčí přidaným neúčinným prvkem, tedy jistým druhem nadstruktury kněze, ale jeho vnitřní součástí, zdůraznil papež.

Dále Svatý otec vyslovil velkou nespokojenost s nedostatky učitelů, kteří působí na některých teologických školách a v kněžských seminářích, ale nemají dostatečnou přípravu a zastávají názory, které jsou v rozporu s církevním učením. V závěru svého proslovu upozornil Jan Pavel II. na to, že se na některých teologických fakultách a institutech po celém světě šíří jistá „*zmrazčená vize Církve*“. Právě biskupové by měli dohlížet na to, aby „*teologie nebyla redukována pouze na lidskou vizi Církve*“.

Podle Radio Vaticana a ČBK

tila omylu, a proto „požaduje“ výslovně Boží znamení. Žádá tedy, aby Bůh zázrakem „ukázal“, že závěry, ke kterým soudci dospěli, jsou skutečně správné. Zázrak je v tomto případě zvláštní Boží „pečeti“, kterou Bůh přikládá k dokladům a potvrzuje, že to, co obsahují, odpovídá pravdě.

Je třeba poukázat na důležitou okolnost: zázrak jako takový není „prohlášen“ přímo církevní autoritou. Právý a základní posudek o povaze události pochází od vědy. Nejčastěji se jedná o uzdravení a Církev je svěruje k prozkoumání lékařské komisi, složené z vědců s mezinárodním věhlasem, z nichž ne všichni jsou věřící. Ti předlože-

ný případ zkoumají a využívají své zkušenosti a všech možných vědeckých postupů, studují dokumentaci o nemoci a povaze uzdravení. Teprve když tato komise dospěje k závěru, že uzdravení je nevysvětlitelné z vědeckého hlediska, nastoupí Církev se svými procesy. Komise teologů případ zkoumá, zda za „nevysvětlitelnosti“ vědy může spatřovat Boží zásah. Pak informuje papeže, který zázrak vyhlásí. Jak je zřejmé, je to dlouhý proces, pečlivý a komplexní. Ale i přes tento oprávněný rigorismus je mnoho uzdravení, která jsou prohlášena za skutečné zázraky. V průběhu svého pontifikátu vyhlásil Jan Pavel II. na 1000 blahoslavených a 500 svět-

ců. Když odečteme případy mučedníků, kteří zázrak nepotřebují, jedná se za posledních 23 let o více než 1300 uzdravení, které Církev mohla uznat za „vědecky nevysvětlitelné“ a které jsou doloženy v dokumentaci jednotlivých procesů. Když k tomu přidáme nesčetné „milosti“, můžeme dojít k závěru, že otcovská Boží přítomnost mezi lidmi ustavičně zasahuje i mimořádnými znameními.

Pro toho, kdo nepřipouští existenci Boha, je zázrak samozřejmě nemyslitelný. Naštěstí ne všichni vědci jsou ateisté. Máme mezi sebou velké, největší vědce, kteří věří v Boha a mají pokornou představu o své „vědecké moudrosti“. Profesor Antonino Zichichi je jeden z největších vědců, který zkoumá základy přírody a subnukleární fyziku. Je vedoucím oboru „vyšší fyzika“ na boloňské univerzitě, zakladatelem a ředitelem „Centra pro kulturu a vědu Hektora Majorana“ v Erice, je známý a ctěný na celém světě. Napsal knihu s titulem *Proč věřím v Toho, který stvořil svět* a v této knize prohlašuje: „Nikdy jsem neměl potíže s tím, že ve mně koexistuje víra a vědecká mentalita. Ve skutečnosti každý pokus, který my lidé ve vědě podnikáme, je otázkou, kterou klademe Stvořiteli všech věcí.“ Z tohoto hlediska říká o zázracích: „Zázrak je něco, co člověk nikdy nevysvětlí za použití pouhých logických důvodů. Kdyby totiž každý zázrak bylo možno pochopit použitím logiky, muselo by být velice snadné dospět k pochopení teorému Boha. Jelikož je samozřejmé, že vědeckou pravdu můžeme vždy reprodukovat, pak bychom museli být schopni reprodukovat i zázrak. Ale zázrak je Boží dílo, je přímým projevem entity, která je příliš velká, než bychom ji mohli reprodukovat i těmi nejvyššími lidskými výdobytky: logikou a vědou.“

*Z Medjugorje
Torino 1-2/2002
přeložil -lš-*

Konference katolických biskupů USA připravila na středu 11. 9. vzpomínkový program v kostelích, spojený s modlitbou a postem.

Kardinál William Keeler z Baltimore připomněl, že lidé jsou po útocích stále ještě hluboce zasaženi těmito událostmi. Více než 3 tisíce obětí pocházelo ze všech vrstev společnosti a byly příslušníky různých vyznání.

Prezident USA George Bush, který zahájil týden vzpomínek a projevů věnovaných teroristickým útokům z loňského 11. září, v této souvislosti vyzval Američany, aby se při bohoslužbách za zemřelé rovněž modlili za mír na celém světě.

Skutečná tvář otce Pia (40)

Padre Pio je vždy velice spokojen, kdykoliv se pro jeho záznaky najde nějaké „alibi“, které je vysvětluje přirozeným způsobem. Vyprávěli mi o náhodně vyslechnutém rozhovoru:

Jeden poutník cestoval z velké dálky, aby si vyprosil milost uzdravení od zhoubného nádoru. Ve chvíli, kdy přijel do Foggie, zjistil ke svému překvapení, že jeho nádor beze stopy zmizel.

Radostí zcela bez sebe spěchal do San Giovanni Rotondo a když se ocitl před otcem Piem, rozplýval se vděčností.

„Můj synu, uvažuj přece,“ odpověděl mu Padre Pio s blaženým úsměvem. „Když ses uzdravil ve Foggii, proč ses námáhal jet ještě dalších čtyřicet kilometrů? Vrať se domů a děkuj Pánu! Já v celé té záležitosti nic neznamenám.“

„Ale vy jste se za mě modlil,“ řekl uzdravený.

„Samozřejmě, že jsem se za tebe modlil.“

„V takovém případě vím, co si mám o tom myslet,“ řekl poutník, a aby se vyhnul nevoli otce Pia, nechal si své přesvědčení pro sebe.

* * *

V některých případech však Padre Pio sám zadržuje ty, kteří mají příliš naspěch. Jednoho obchodníka z Janova, který jel do Foggie, aby nakoupil dezinfekční prostředky, požádal jeho přítel, aby zajel až do San Giovanni Rotondo a doručil P. Piovi jeho dopis. Byla to ovšem záminka, protože jeho přítel velmi dobře věděl, že tento obchodník by nikdy dobrovolně mnicha z Pietrelciny nevyhledal.

Přijel do kláštera v krajně špatné náladě po padesáti dvou hodinách nepohodlné cesty. Ihned se obrátil na bratra vrátného:

„Mám tu dopis pro P. Pia,“ řekl, „a potřebuji okamžitou odpověď, nemám času nazbyt.“

„Tady u nás není třeba nikdy spěchat,“ řekl s úsměvem vrát-

ný. „Tento dům je příbytkem trpělivosti. Dobře, odevzdám váš dopis a na odpověď si počkejte v sakristii.“

Dveře se zavřely a nechaly rozzlobeného obchodníka samotného.

Náhodou vyslechl tento rozhovor mladý důstojník dělostřelectva, a když viděl, že přichází je nejen zmatený, ale i dezorientovaný v cizím prostředí, nabídl se mu za průvodce. Obchodníkovi z Janova šlo jen o jedno – co nejrychleji ukončit celou záležitost a odjet.

Pohled na otce Pia na něho ani v nejmenším nezapůsobil. „Takový kněz jako každý jiný,“ pomyslel si ve své zlosti.

Kněz se na něho podíval a zeptal se:

„A ty, co ty chceš?“

„Odpověď na dopis, který jsem přivezl.“

„Dobře. To je jedna věc. Ale ty sám, co ty chceš? Vyzpovídat se?“

„To už dávno nepraktikují!“

„Od kdy ses nezpovídáš?“

„Od svých sedmi let.“

Padre Pio se na něho zadíval. Díval se dlouze a konečně řekl pomalu slovo za slovem:

„A kdy konečně skončíte s tímto hanebným způsobem života?“

Uspěchaný pocestný v té chvíli pocítil, že je odhalen. Sám to potvrdil ve svém přiznání. Zdržel se tu nikoliv den, ale celý týden a těšil se z pocitu ze znovunabytí nevinnosti, protože Padre Pio samozřejmě vyslechl jeho vyznání, dal mu rozehřešení, dovolil mu účastnit se jeho mši svatých a podal mu svaté přijímání.

„Kdo by si pomyslel, že já, jehož noha nevzkročila do kostela čtyřicet pět let, s výjimkou když šlo o prohlídku umění, já skeptik, já ateista, za všechny poklady světa bych nedal ono ráno. Nemám ani odvalu rozvažovat o té nové, zázračné síle, která mě náhle ovládla, ani o té

oslepující jasnosti, která osvítila mou mysl.“

Když jsem vycházel z kostela, cítil jsem se tak lehký a tak šťastný jak nikdy předtím v celém životě. Ovládla mě dobrota a zaplavila celou mou bytost.“

Zakončil slovy, jejichž váhu poznal z vlastní zkušenosti:

„Člověk bez Boha je mrzák.“

Padre Pio je v prvé řadě kněz a má na kněze zvláštní vliv.

Přicházejí za ním ve velkém počtu, zvláště ze zahraničí (v Itálii ještě stále existují divné předsudky), a nacházejí, jak mi řekl jeden z nich, „hlubší pochopení kněžství a horoucí horlivost o spásu duší“.

„Od té doby, co jsem byl přítomen na mši, kterou sloužil Padre Pio,“ řekl mi kněz X, „už nikdy ji nemohu sloužit ve spěchu.“

A jeden anglický kněz prohlásil: „Cítil jsem se otřesen v hloubi duše, když jsem slyšel slova, která řekl po dni, který celý strávil ve zpovědnici.“

Duše! Ach, duše! Kdyby věděly, jak draze je třeba za ně platit!“

* * *

Těm z dále nebo z blízka, kteří mu nedůvěřují, dokáže odpovědět po svém. Jeden poutník, který na P. Pia nedá dopustit, vypraví se do San Giovanni Rotondo. Jeho farář, kterého tato horlivost pohoršuje, se rozhodne, že svatého kapucína zažene do úzkých, když mu položí choullostivou otázku. Dá tedy poutníkovi zalepenou obálku a prosí, aby mu přinesl odpověď od otce Pia.

Ještě než se pan X stačil spolu s nově přichozími obrá-

tit osobně na otce Pia, kapucín mu nečekaně řekl:

„Vytáhni z kapsy dopis, který jsi přinesl, a napiš na obálku odpověď!“

Po návratu předal poutník faráři neotevřený dopis, na jehož obálku napsal vlastnoručně slova, kterým sám nerozuměl. Při pohledu na dopis kněz zbledl a málem omdlel. Byla to přesná odpověď na jeho otázku.

* * *

Padre Pio soustředil celý svůj život na oběť mše svaté, která, jak říkal, „den co den zachraňuje svět od záhuby“. Nesnášel tedy, aby se kdokoli bez vážného důvodu zříkal lehkomyšlně tak velkého dobra, „největšího dobra na této zemi“.

Jeden kněz mi vyprávěl o příhodě, která se stala jeho přítelem. Ten přijel z velké dálky, aby se vyzpovídal u otce Pia. Během cesty musel v Boloni přese- dat a čekat několik hodin.

Po zpovědi se ho P. Pio zeptal:

„Na nic si už nevzpomínáš, můj synu?“

„Na nic, můj otče.“

„Jen pohledej v paměti!“

Ale kající marně zpytoval svědomí. Nemohl nic najít. Tu mu Padre řekl s nesmírnou laskavostí:

„Můj synu, včera jsi přijel do Boloně v 5 hodin ráno. Kostely byly ještě zavřené. Místo abys počkal, šel jsi do hotelu, aby sis odpočal přede mší svatou, natáhl ses na lůžku a probudil ses teprve ve tři hodiny odpoledne, kdy už bylo pozdně na mši svatou. Víš, že to neudělal ze zlé vůle, ale tvoje nedbalost zranila a zarmoutila Pána Ježíše.“

(Pokračování příště)

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 – Dejvicích, Proboštská 3, zvou na sobotní setkání 26. 10. 2002 od 9.00 do 17.00 hod. mladé lidi ve věku od 16 do 30 let k rozhovoru a zamyšlení na téma **Povolání být křesťanem – jak dnes žít z víry a jak poznávat své místo podle Božího plánu**. Přihlášky a informace do 15. 10. u sestry Michaely, tel: 224 322 421.

Zveme na již **3. ročník poutě konvertitů** v sobotu 26. 10. 2002 v Táboře-Klokotech. Zahájení v 10 hod. Hlavní host: absolvent AMU, konvertita a kněz P. Jaroslav Konečný. Možnost přenocovat. Bližší inf. 381232584, e-mail: klokotyomi@volny.cz

**DUCHOVNÍ OBNOVY VE IV. ČTVRTLETÍ 2002
NA VELEHRADĚ – STOJANOVĚ**

13. 10. – 19. 10. – kněžské exercicie, P. Jan Pavlík SJ ● 22. 10. – 26. 10. – mariánská duchovní obnova, P. Josef Hladíš SJ ● 25. 10. – 27. 10. – Panna Maria – „Cesta ke kráse“, P. Stanislav Weigel ● 27. 10. – 30. 10. – duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství, P. Miloslav Kabrda ADB ● 11. 11. – 15. 11. – duchovní obnova pro muže a ženy žijící v manželství, P. Ladislav Kubiček ● 14. 11. – 17. 11. – duchovní obnova pro snoubence, P. Jakub Berka OPraem ● 21. 11. – 24. 11. – duchovní obnova – příprava na Advent, P. Angelik Mička OP ● 4. 12. – 7. 12. – adventní duchovní obnova, P. František Petřík ● 10. 12. – 14. 12. – adventní duchovní obnova, P. Jan Pavlík, SJ ● 30. 12. – 1. 1. 2003 – duchovní obnova formou večera, P. Štěpán M. Filip OP.

Ubytování: dvoulůžkový pokoj 150 Kč/osoba; jednolůžkový pokoj 180 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro dvě osoby 180 Kč/osoba; pokoj s příslušenstvím pro jednu osobu 280 Kč/osoba; strava na den: 100 Kč. **Přihlášky posílejte na adresu:** Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62. Telefon: 572 571 420, 572 571 531, e-mail: velehrad@stojanov.cz; aktuální informace: www.stojanov.cz

ZPÍVEJTE HOSPODINU – pokračování ze str. 2

Odvěká touha všeho tvorstva

A tady jsme u druhého obrazu, který se otevírá provoláním Hospodinovy královské důstojnosti (srov. v. 10–13). Celý vesmír se dává do zpěvu, a to i ve svých živlech nejtajemnějších a nejtemnějších, jako je moře podle antickeho biblického pojetí: *Radujte se, nebesa, zajásej, země, zahuč, moře a vše, co je naplňuje, zaplesej, pole a vše, co je na něm, před Hospodinem, že přichází, že přichází řídit zemi* (v. 11–13).

Jak říká svatý Pavel, i příroda spolu s člověkem *nedočkavě čeká, ... že bude vysvobozena z poroby porušení a dosažne svobody ve slávě Božích dětí* (Řím 8,19.21).

A v tomto bodě bychom chtěli dát prostor pro křesťanské pojetí tohoto žalmu, jak je přinesli církevní Otcové, kteří v něm viděli **předobraz vtělení a ukřižování**, znamení paradoxní Kristovy královské důstojnosti.

Kristova královská sláva je v Kříži

Tak na začátku řeči, kterou svatý Řehoř Naziánský proslavil v Konstantinopoli o Vánocích roku 379 nebo 380, přejímá některé výrazy žalmu 95: „Kristus se rodí: oslavujte ho! Kristus sestupuje z nebe: jděte mu naproti! Kristus je na zemi: povstaňte! *Zpívejte Hospodinu, všechny země*“ (v. 1) a aby se spolu spojily oba koncepty, „*radujte se, nebesa, a zajásej, země*, (v. 11) pro toho, který je nebešfan, ale stal se pozemšťanem“ (Omelie sulla nativit, Discorso 38, 1 Řím 1983, s. 44).

Tímto způsobem se tajemství božské královské důstojnosti zjevuje ve vtělení. A co více, on, který kraluje tím, že se „stává pozemšťanem“, **kraluje právě v pokoření na kříži**. Je příznačné, že mnozí ve starověku četli verš 10 tohoto žalmu se sugestivní christologickou integrací: „Hospodin kraloval ze dřeva Kříže“ (Gli apoloheti greci, Řím 1986 s. 121).

Na této půdě vykvetl hymnus křesťanského básníka Veneziana Fortunata *Vexilla regis**, ve kterém oslavuje Krista, který kraluje z výše Kříže, trůnu lásky a nikoliv nadvlády: *Regnavit a ligno Deus. Ježíš totiž již během svého pozemského života napomínal: Kdo chce být mezi vámi velký, ať je vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, ať je otrokem všech. Syn člověka totiž nepřišel, aby si dal sloužit, ale by sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé* (Mk 10,43–45).

L'Osservatore Romano 19. 9. 2002
Mezititulky a zvýraznění redakce Světa

* Královské korouhve jdou vpřed

Liturgická čtení

Neděle 6. 10. – 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 5,1–7
Ž 80(79),9+12.13–14.15–16.19–20
Odp.: Iz 5,7a (*Dům Izraele je vinicí Pá-ně.*)

2. čt.: Flp 4,6–9
Ev.: Mt 21,33–43

Pondělí 7. 10. – památka Panny Marie Růžencové

1. čt.: Gal 1,6–12
Ž 111(110),1–2.7–8.9+10c
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 10,25–37

Úterý 8. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,13–24
Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15
Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)
Ev.: Lk 10,38–42

Středa 9. 10. – nez. pam. sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Gal 2,1–2.7–14

Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 10. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,1–5
Lk 1,69–70.71–72.73–75
Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)
Ev.: Lk 11,5–13

Pátek 11. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,7–14
Ž 111(110),1–2.3–4.5–6
Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 11,15–26

Sobota 12. 10. – nez. pam. sv. Radima nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Gal 3,22–29
Ž 105(104),2–3.4–5.6–7
Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 11,27–28

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	6. 10.	7. 10.	8. 10.	9. 10.	10. 10.	11. 10.	12. 10.
Antifona	1028	1653	1060	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	783	786	783	783	785	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1653	1061	1076	1091	1107	1123
Antifony	1030	1554	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	813	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1554	1065	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	719	1554	1065	1080	1095	1111	1557
Prosby	1033	1655	1065	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	719	1555	1065	1556	1096	1112	1557
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1660	1071	1085	1101	1117
Antifony	1025	1040	1555	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1661	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1555	1074	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	719	720	1555	1074	1090	1105	720
Prosby	1028	1043	1664	1074	1090	1105	1135
Záv. modlitba	719	719	1555	1075	1556	1106	721
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Matrice cyrilometodějská s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

NOVINKY

Konrád Hock: ČTVERO POVAH

Povaha je člověku vrozena, proto se nemůže zaměnit za jinou. Ovšem můžeme pěstovat a vzdělávat své dobré vlastnosti, ty špatné pak potlačovat a činit neškodnými. Každá povaha má v sobě něco dobrého, s každou můžeme konat dobro a dosáhnout spásy. K tomu je potřeba svou povahu dobře znát a umět ji usměrňovat. Dobrým pomocníkem může být právě příručka K. Hocka. Podává nejen základní informace o jednotlivých typech povahy, ale má neustále na zřeteli také aspekty duchovní, které neodmyslitelně patří k celistvosti člověka. Vydání druhé, v MCM s. r. o. první.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož., A6, 64 stran, 39 Kč

ORDO MISSAE - MEŠNÍ ŘÁD

Latinsko-český text mše svaté v podobě určené všem účastníkům bohoslužby. Latinské texty jsou převzaty z Římského misálu. Vydáno pro potřebu Arcibiskupství olomouckého, k dostání za výrobní cenu. Z této ceny již neposkytujeme žádné slevy.

Matice cyrilometodějská s. r. o., brož.,
116x168mm, 24 stran, 19 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Vladimír Boublík: SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM

V. Boublík podává podrobný rozbor cesty hledání, která od prvního osobního setkání s Ježíšem může pozvolna vést k víře v Krista. Kniha je určena pro lidi, jejichž myšlenkový svět je vytvářen sou-

časnou vědou a filozofií. Hovoří proto o hledání, které se může zrodit ze současného pohledu na svět a na člověka. Ukazuje přitom, že každé hledání, aniž si je toho vědomo, vede k setkání s Ježíšem. Patrné je to i na nejznámějších filozofech, o kterých je také řeč v Boublíkově díle.

Trinitas, brož., zúž. A5, 320 stran, 199 Kč

Zdeněk Vyhliďal: SARKANDER

Historická freska, jejíž základ tvoří autentický záznam tehdejšího soudního písaře Scintilly. Vzdává se zde čest a obdiv člověku, který byl před necelými čtyřmi stoletími ve víru náboženských vášní umučen – nikoli za svá provinění, ale za víru, již bytostně zastával a které dal přednost před pozemským bytím.

Trinitas, brož., zúž. A5, 132 stran, 129 Kč

IN OMNIBUS CARITAS

Sborník Katolické teologické fakulty k počtě devadesátých narozenin prof. ThDr. Jaroslava Kadlece. Soubor, ve kterém jsou kromě článků biblických a pastoračně-teologických obsaženy především články z oboru církevních dějin. Mimo to jsou ve sborníku publikovány i přednášky zahraničních vědců, proslovené na KTF v roce 2000, z nichž tři se týkají právě církevní historie a jedna morální teologie. Součástí sborníku jsou i resumé disertačních, licenciátních a diplomových prací, obhájených v roce 2000. Připojena je rozsáhlá bibliografie profesora Kadlece od roku 1990.

Univerzita Karlova v Praze, Nakladatelství Karolinum,
brož., A5, 632 stran, 199 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.